

غزليز ماڻھامونہ

دبلاپلو شاعرانو ٻہ زړه پوري غزلونہ

راتولونہ اوترتيب: گلبدین (فیضان)

ددې کتاب په اړه

نوم : غزلیز ما بنامونه

راتولونه او ترتیب: گلبدین (فیضان)

شاعران : پیرمحمد (کاروان)، خالد (ریحان)، ممتاز (اورکزی)،

دروېش (دراني)، اروا بناد محیب الله (بهرام)، سپین (کوچی)، محمد گل

(منصور)، شهنواز (باقر)، ثنا الله (ضیوال)، نوروز خان (ذکي)

نصیر (آرمان)، نصیر (اتل) او گلبدین (فیضان).

دېي ډي ایپ بني تر لاسه کولو پته

<http://solimanmountain.weebly.com>

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

دالی

لرلیک

دشاعر نوم	د پیل صفحه	د پای صفحه
پیرمحمد (کاروان)	۱	۲۳
خالد (ریحان)	۲۳	۳۴
درویش (دراني)	۳۵	۴۷
ممتاز اورکزی	۴۸	۶۲
محمد گل (منصور)	۶۳	۶۹
باقر	۶۹	۸۴
محبیب الله بهرام	۸۴	۹۲
سپین کوچی	۹۲	۱۱۰
(ضیوال)	۱۱۰	۱۱۹
نصیر (آرمان)	۱۲۰	۱۲۸
(ذکي)	۱۲۸	۱۳۲
نصیراتل	۱۳۲	۱۴۴
فیضان	۱۴۴	۱۵۶

غزل

سبا چي سر زمـا په تيره د احد لگيري
راخه چي نن مي زړه له تا سره بي حد لگيري
صمد به عـفوه راته کاندي د صنم د ميني
په زړه مي خور چي قل هو والله احد لگيري
بنـکلا پلويه له پينو هغه بدرنگي غورخوه
چي د لاس تيره بي په غابن د محمد لگيري
په يوه داسي کيف مين يم چي له بنه نه بنه دی
د شپي د ستوريو دک آسمان به په چا بد لگيري
لکه ايـنده کړه له لري نخاگره بنکلا
مقصد مي زړه دی مقصد غشي په مقصد لگيري
چي سُر و تال د بوډي تال تول د کاروان دي ياران
له گلـغزلي له نغمي سره بي خود لگيري
پيرمحمد(کاروان)

غزل

زړه زمري دى بس خطاوي به تري كيږي
د هوسيو سترگو غلاوي به تري كيږي
يو انسان دى مهربان دى غوسه كيږي
كله كله تاوي ماوي به تري كيږي
لبونى دى په واده كې په ژړا شي
په لمانځه كې هم خنداوي به تري كيږي
چې گلونه يې گېډۍ گېډۍ خوښيږي
نو گېډۍ گېډۍ دعاوي به تري كيږي
واوري ووي زما خور ده نوم يې سوله
ها چې راشي نو موسكاوي به تري كيږي
ماشومان چې له جگړې نه مرور دي
شي پخلا به مشغولاوي به تري كيږي
سره زخمونه به په سرو غاټولو واوري
ژېربخوني شان رڼاوي به تري كيږي
د كاروان غزلي مستي جينكي دي
چې په خود راشي گداوي به تري كيږي

پيرمحمد(كاروان)

غزل

شعرونو سوداگرې شــــرايي غزل په څو دى
د الهام پرڅو پريولى گلابيي غزل په څو دى

زړه مې بيا دغم په لاس کې دغمونو څپې راوړې
ستا د برندو برندو سترگو عقابې غزل په څو دى

د ليمو له خانقا يې صوفيانه غزلې غــــواړم
داسې چپرې هم نه وایم وهابې غــــزل په څو دى

ما دې نوم په سپينو اوبنکو پــــه زيرې نرگس ليکلى
نرگسي غزل په څو دى شين ابې غزل په څو دى

چې شعريت په کې موسکى وي چې کاروان يې په ياد وايي
ســــتا د مخ د سپيني پانې کتابې غزل په څو دى

پيرمحمد(کاروان)

غزل

که بيلي پښې پر تودو تبخنو ودرېدلی يـمه
د غمرنگو لونگين ته رسېدلی يـمه
په تلليو سترگو و پسي ډېر ډېر ژرېدلی يمه
ته به ويـده وي د آسمان ستوريو لېدلی يمه
درست ماشومتوب را باندې سترگې تورولې ادې
د رنـجو سيند يمه له سترگو بهېدلی يمه
د نيمو شپو سپوږمۍ را گوري راته غږ نه کوي
غريب مار غـه يم په ځنگل کي چغېدلی يمه
زخمي آواز مې پر جهان راگ د سُور لگيري
د زړه تر څنگه پـه وزرو لگېدلی يمه
ژوندی پڙواک يم دوی مې وژني خو را و خپڙمه
گني نو څو ځله گړنگ ته غـورځېدلی يمه
د زړه د سر هره تڼاکه کي مـې توری توری
غزل غزل دې کړمـه گل گل غورېدلی يمه
لکه د اوبښکو د کاروان مې ترېنه مه وباسئ
چې يـې د سترگو په جنت کي لوبېدلی يمه

پير محمد (کاروان)

غزل

خدای ته وه روانه و زر سوي پري يې غـاړه وه
بيا زمونږ ژرا تر موټر بـم لاندې ولاړه وه

اوبنکې په اوبو کې وي بېـگا په روژه ماتې کې
چا مو وي خرما ربېلې ژوند مو دښته شـاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بوخت ومه
ماته گاونډي کړي د خور او د مور زياره وه

ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچـه مې په ستوني کې د کاني په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانـه د وطن د بُورو، ورارو غږ
دا غـزل کاروانه د شهيدو وینو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

غزل

تري گلاب راته وي، نري باران خور دی
خو ما دا نه منله، ما وي جانان خور دی

سهارنی بلبلي، ورسره مله کړه نغمه
د غره په خوا کي کلیه، ستاسو اذان خور دی

چي ته د گل غوندي يي، که گل د تا غوندي دی
اي په ايمان و وايه، کوم يو گومان خور دی

په يوه سري مينه، مسته د خيال بناپيړی
ور غاري وتي وايي، په خدای انسان خور دی

غنم غنم خوره ده، بنتِ آدم خوره ده
هو د حوا پر خالق، ايمان ايمان خور دی

نری به هم خوره وي، د توري گوري په شان
لکه انگور د ميزان، افغانستان خور دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترگي ويی منه
سترگي به ستا وي خوري، شعر د کاروان خور دی

ثور-۱۳۹۶-۱۳

غزل

چي ورته خولي شوي داصيلو مرغلرو اوبه
خپلو خبرو ته دي ورکړي د سندرو اوبه
ستا د تصوير تنکيو پينو ته شيشي مه شه لشي
په کانو چپرې ماتې مه شه د جوهر—رواوبه
زما د زړه د مينې زور پاس په لـبـمـو کي گوره
په بره خپږې اشنا تـلـل د زورورو اوبه
خدايه ! باران د مينې راوله پر وچـو لـلـمـو
غواړي گلان لکه د تـزـو مـسـا پـا پـرواوبه
گودرې شاري منگي مات دي په کي خاڅکي نه شته
ستا د لاسونو د جوړه شپـيـنو کوټرو اوبه
پرگلو خاڅي کوم د مينې پيغمبر ژر لـي ؟
د شعر د شاتو د مچـيـو له وزرو اوبه
کله چي لـي کي خپل صنم ته صوفيانه غزله
قلم ته واچـيـوي کاروان د نيلوفر اوبه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

امام و له قيام را غورخېدلی په جومات کي
سجدي په وینو سرې وې بم چاودلی په جومات کي

مات غشی د پولادو ، د قاري پسه حنجره کي
قران و پانې پانې سوخه بدلې په جومات کي

سیلی وه د سرې اوسپنې ناخاپه را الوتي
گل گل د دعا لاس و ریریدلی په جومات کي

او پلار يي مات رحیل لکه خپل زوی غیر کي نیولی
لبنتي د اوبنکو وینو بهېدلی په جومات کي

الف د یوې پرې ژبي پر سر پسه وینو سور و
د میم توری په زړه و لکه بدلې په جومات کي

زوال يي خدایه کبر کړي په روی د ملایکو
شیطان له خمر مستی و گډیدلی په جومات کي

پیرمحمد(کاروان)

غزل

دا دې موسم دی مهربانه که وطن ته راځي
درد په وطن کې دی درمانه که وطن ته راځي
خولي مو گونډلي د فولادو په تارونو يو چا
زمونږ د سترگو تـررجمانه که وطن ته راځي
تري گلونه يې په غېږ کې مرغیجن دي ولاړ
د مـيـني شـرکنده بارانه که وطن ته راځي
جامي د امن د لمر واغونده سهار به مو شي
د جنگ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځي
بي تا سرغوڅي ستان پاتي دی تاوان دی تاوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تـه راځي
مـر به له غم يم چي تابوت دي لـه يونانه راځي
شم به ژوندی ، ژونديه خوانه که وطن ته راځي
لکه ټپي دي درپسـي ټولي شملي لويټي
زما زار زاره ياقربانه که وطن ته راځي
د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسي
شي به امپل دُر و مرجانه که وطن ته راځي
حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

غزل

بلومه په ډيوو كې دعاگانـــــــي
نيمه شپه مې په لېمو كې دعاگانـــــــي
له تسبو نه مې تارونه دي را ويستي
غږومه په نغمو كې دعاگانـــــــي
طنازي يې په لفظونو كې نازي كـــــــري
په غزل په زمزمو كې دعاگانـــــــي
د رندانو سترگې برندي را پـــــــسي دي
كړنگومه په پيالو كې دعاگانـــــــي
كړه مې لپه ميناتور جام د مـــــــرجانو
تنده غريه څښه اوبو كې دعاگانـــــــي
د بركلي به وي سخ چې وي د ســـــــولي
پېغله ناوي په چمـــــــبو كې دعاگانـــــــي
كچ او مېچ د چـــــــا د لېچو را سره دى
مړې يـــــــي مه شه په بنگرو كې دعاگانـــــــي
و كاروان ته يې تورسترگې كړي وړ يادې
پـــــــه دې ورځو په دې شپو كې دعاگانـــــــي

دلو-۱۳۹۵-۲۹

غزل

دېر شـي له بې قدر و نه غمي په تيرو مات
شته دي اباييل په غشو ولي د جومات
ونيوه لکي د دجال دي نوي حاجي
حق يې تر پښو لاندې ، و دروي لات و منات
رابنکه چلييا تپوس په پرو د طاووس
وايي چي دا ولي يې رنگونه دومره زيات
پټ شه په خلوت کي د دوران لسه نقادانو
نارزي ورتسه دوه توته يو پير د خرابات
وا کاروانه مه شه گيله من له جاهلانـو
دوی تلي په تله د لرگـيو ، مناجات

پيرمحمد(کاروان)

غزل

نه مې له خيام نوشلي نـــــــه مې له غني شراب
ولي مې غـــــــزلي خلک بولي لېوني شراب
تکـــــــنده غرمه مې ميخانه ده په کې لمر ساقي
شپه کې شي سپورمې ساقي او ستوري مې شپني شراب
ناسته راته خو ، کې يوه مسته نـــــــظر بازه ده
خود به جوړومه له لمبـــــــو د سپـــــــباني شراب
نن د چا زړو سترگو له حده ډېر بېخـــــــوده کرم
رند خرابوي چې ډېر يې غـــــــرپ وي خنډني شراب
دوي ډکې پيالې رانه په منډه مـــــــنده مـــــــنده وي
دوي غرخنې سترگـــــــي وي نظر يې غرخني شراب
هسي مې غزلي د نـــــــرگس غـــــــونډې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنـــــــي شراب
دا راوري تا له کوم جنت وو جنتـــــــي يې کرم
وا کاروانه تا خـــــــو په ما خنډلي گيبيني شراب

پيرمحمد(کاروان)

غزل

د غشو سترگي پي رندي شه خو پي سرې مه شه
ستا د گوربت د لوړ الوت وزري پري مه شه
ستا د شپېلي نغمي نغمي په کي زر غونډي اوسه
د غره شپونکيه ستا له غږ تشي درې مه شه
ايله زخمونه مو د زرونو سره اوس ورغلي
د بېلتانه په ساندو بيا اري اري مه شه
ستا په دې زره کي چې د ژوند څوکي په ناز ووهي
د چمبه ماري د چارگل ماتي پري مه شه
ستا د چلم پر سر سرخانه دې وي سکروتي بلي
مسته ملنگه مينه مينه دې ايري مه شه
د موسی خدايه د مينو شاعرانو خدايه
د کوه طور د سر شپونکي دې بي اسري مه شه
چي ستا کاروان يي له نغمو نه زر غزلي جوړي
د چورکوندي د بلبل چوپي انټري مه شه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

لمونخ مي بي کافر به شمه څنگه دي قضا کړم
راشه چي دخپل زړه په خلوت کي دي ادا کړم
ته دقدر شپه بي خو په شپوکي رانه ورکه
تاپسي به پيري اوريدې لاندې شپي رنا کړم
غشسي راکوه چي اژدها په تندي وولم
موسکه راته مه کيره چي نينه به خطا کړم
زه هغه مجنون يم چي مي زړه خوره کيردي کړ
گوري به ليلابه له وچ ډاگه راپيدا کړم
دين دپښتو نغښتي دملالي په تپه کي
دا دتپو ژبه به له خدای سره آشنا کړم
ډول به شم اټن به شم شغا به شمس دڅنو
بيا به طالبان دجوماتونو په گدا کړم
خاوري يم خو لمربه ترلاس ونيسم که خيروي
ستوري به شم پاس به له سپورمي سره خندا کړم
بيا به دغاتولو دغه لوت کاروان راټول کړم
لاس به په سپرلي وروم زر به يي پخلا کړم
پيرمحمد کاروان

غزل

دا بــــه کرامات لري له تيرو اوبه وباسي
خُيني خُيني سترگي له سري خُيني زړه وباسي
هغه چي ماشومه وه اغزي مي يي له پښو ويستل
را دې شي له زړه مــــي دې ويشتلي بانه وباسي
ناخپه شهنده شي په شــــغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کي له پنجره نه مارغه وباسي
عشق چي زورور شي د طوفان وزري واغوندي
لويي لويي وني لکه مــــازي وابنه وباسي
دا سترگي د کوم يوه زرغون سمندر خويندي دي
بيا په خپو راغلي چي به څوک لــــه کاله وباسي
دا خُلي دې داسي لپوني مينه مــــکري شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانځه وباسي
سخ به دې کاروانه وي که بڼکلي لاروي دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کي د غره وباسي

غزل

را غورخېدلي د غـرور له اوچت غره دي سره
ديـو د بلـل په لوغړنو وینو سره دي سره
د خاورو لوبنی شه پاخه دي شي خو مړه چې نه شي
ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبـه دي سره
دا چې سرونه سره ربيبي ماشومان خو لـري
ترمنځ يي خدايه راشي غوبنه او چاره دي سره
خلک د يو د بل په سترگو کې لا خاورې شينـدي
داسې موسم را چې بس يو بل ته رانـجه دي سره
کبلي چې روي د غرخي له تي شيدې د، ريـدي
دبنتي زرغوني وي شپېلی دي او شپـانه دي سره
لکه اوبو کې شي بوره لکه پوډی کې مـالگه
بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواږه دي سره
چې سره غېږ په غېږ شي توري بنـکلا و زېږوي
دا هلکان جينکی خونـد کا چې واده دي سره
د وطن شپه لري سپورمـی او هم د ستوريو کاروان
سبا به گوري چې مين په لـمـر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

غزل

مه يـي وژنئ ماشومان دي ارمانونه
موروطن باندې مي گران دي ارمانونه
روژه مـاتي ته لا نه دي رسېدلي
د خُرمـاوو پـه ارمان دي ارمانونه
د طاووس د زرغـونو بـنکو ورونه
بنکـلونکي د قرآن دي ارمانونـه
ورارې مه شه د وطن ملالې خويندې
شنه غمه يي د پـزوان دي ارمانونه
د گلاب ذکر يي زخم دی په زړه کي
په اغـزيو کي روان دي ارمانونـه
په خنجر که د موجي په تار حلال دي
د شهيد افغانستان دي ارمانونـه

پيرمحمد (کاروان)

عقرب - ۱۳۹۴ - ۱۹

غزل

زړه چې غلي غلي د چمبي غوندي درزا کوي
نجوني د لفظونو مستي مستي شي گدا کوي
رايي شه ساحل ته مرغلي به در وشي ندي
کله چې سخي سمندر شور کوي غوغا کوي
مينه جادوگره ده پر هر چايي منلي خان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي
دا بنکلي چې خان يې په اوو پورې و نغاره
وگوره سپين سترگي هم ترې وپره او حيا کوي
لپي يې سرونه دا کتار د بيابان غاټول
دا خو ترو ترو مسافرو ته دعا کوي
راغله او پر هاغه پاس کنډو باندي را واوښته
اي دا خو تورسترگي ده خو تکه شنه رنا کوي
ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شي
بيا نو دا ساده سړی په شعر کي هم بلا کوي

عقرب - ۱۳۹۲ - ۸

غزل

نه په ستن او نه په تار پسي روان دی
گرېوان څيري ځي په يار پسي روان دی
دی د لـــــــچو له ليدو را وتی غشی
مرغی نه و لي په مار پسي روان دی
په رباب کې په اوبو او په بنگرو کې
پسي ځي په شرنگهار پسي روان دی
تر غچي گوتي د زره ، نيولی مــــيني
د بنکلا په ورک ديار پسي روان دی
له نارو يي تش لــــفــــظونه ډکوي نه
ځي د زانو په کتار پــــسي روان دی
خيال کاروان ته رام پري په کجاوه کې
زرين اوبن يي دی مهار پسي روان دی

پيرمحمد(کاروان)

غزل

شاعران یو په نغمو یادوو خدای
بنکلي گورو ، په لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــــــــاتولو
غږپ کوو له پېمانو یادوو خـــــــــــــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خـــــــــــــــــدای
مور د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــــــــــــدای

د ژوندون په گوتو برگی تســـــــــــــــــپي وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــــــــــــدای

یم هیرجن چې هیر می نه شي راته خانه
ســـــــــــــــــتا له شونډو انکو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترگو کې موسکي دي
ستا له سترگو پښتنو یـــــــــــــــــادوو خدای

مور کاروان د لېـــــــــــــــــونو ازادي غواړو
په کړی د زولنو یـــــــــــــــــادوو خدای

بیرمحمد(کاروان)

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمرواوينکوپه شان يم
راشه زرغونتال مي شه نري نري باران يم

راشه دځلاندوسترگووالي توره شـــــــــــــــــپه ده
لاره رانه ورکه مسافرديبابان يم

بنکل دي چي پرتنده کړمه بنکل دي چي سجدي کړم
خال مي کړه پرتنده چي ددوو وروځوتميان يم

ته زما اختر زما سبب دخوشحالي يـــــــــي
شين مي له خنداکړه يوماشوم غوندي ارمان يم

جاردې له خنداشمه چي شين دي له خنداکړم
ستاله برکته خودستورويک اسمان يم

ستا پرتنده پريوتم پـــــــــرخان مي شک پيداشو
گوره چي کاروان يم که ســـــــــتاڅريکه دپېزوان يم

پيرمحمد(کاروان)

غزل

د څاڅکو په لېمو مې سمندر ليدلی دی
په ټولو آيينو کې مې دلبر ليدلی دی

شهيد مازيگری کوي شغلي لکه حــــسين
شفق مې سور په غشو د شمر ليدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شونډوته کوزه
ورځــــم پسي چا داسې کوزه گر ليدلی دی؟

دا مستي مستي اوښکې چې جوپي جوپي راځي
دې پېغلو مــــې په سترگو کې گودر ليدلی دی

بتگر د تخيل مې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زما کان يې د مرمر ليدلی دی

ته پوي يې چې دا ځنگه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن يې ايله يو نظر خــــبير ليدلی دی

پيرمحمد(کاروان)

غزل

په زړه مـي ولي راورپـري څه باران خو نه يي
هسـي مي درد راوينوي زما درمان خو نه يي
د مـخ په پاڼه به دې څـه خوره غزله ليک وي
سپينه کتابه يادوم دې دومره گـران خو نه يي
د خيال هـد هـد دې راته پـر پـر پيغامونه راوري
دا مـي خطا وه چـي ويل مـي سليمان خو نه يي
ستاد ستم د انتها به درته څـه وايـمه
د کوم ظالم مذهب پيرو يي مسلمان خو نه يي
ما به بي وخـته لـوني کـري په اغزو به گرځم
غـير به رانه کـري بنکليه باغـه بيابان خو نه يي
د ژوندد وچ ساحل په مخ مـي لمـدي شـونـدي نه ردي
شـنه سمندره زه دې څـه کـر مه توپان خو نه يي
د نور په غشو مـي له هـسک نه په لـمـو کـي ولي
نه راځي ستوري د اسمان شوي مهربان خو نه يي
بنکليه سالار که مـي د عشق د منزلونو نه کـري
بيا راته وايه چي درواغ وايي کاروان خو نه يي

پيرمحمدکاروان

غزل

بنار دھونبنيارانو دی اوزه دغره سڀري یمه
توري زولني راپسي گرڇي ليوني یمه

ورکي مي تسبي دي دزنخير په کري ذکرکرم
زرځله شهيديمه او زرځله ژوندي یمه

هره يوه مسره مي بس دتورو وينو لپه ده
نه یمه شاعر دسروځاتولو کنډولي یمه

مانه شيشي مه تاووه زه خو څه څراغ نه یم
نه مرم په طوفان کي عجيبه اور اورکي یمه

تاپه سپينولاسو باندي سين ته ورگوزارکرمه
کانی ومه تور خو اوس له شوقه شين غمی یمه

خان مي په مريو کي دتار غوندي پت کري دی
زه دکومي چتي پرتيرباندي ځوندي یمه

کون که وي جرس نو خپل ويده کاروان به وينس کرمه
مات به شم په شرنک دليونی دلاس بنگري یمه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

اخ ستا يادوننه پي راتول بنه دي
پرديس حواس مي غزلبول بنه دي

دغمرنگ په زرخدان مي نظر
ليمه د بنگو په کندول بنه دي

ليژ التفات مي سوري زره ته وگره
گرانه! پتري په دي کچکول بنه دي

مړه په بنكليو کي نوڅه توپير دی
مړه پريرده يي بنکلي ټول بنه دي

سترگي، ليمه، وروزي، باڼه، خالونه
قاتلان ټول د دي کهول بنه دي

"ريحانه چاته ور ياديري پوري"
"د چم په دښتو کي غاټول بنه دي"

خالد(ريحان)

غزل

چي نظر د کبرجنو ورتـــــــه برند شي
ليړ دي پاتي پـــــــه هنداره دغه دند شي

د دي بنـــــــکلو عجيبه غوندي بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکي بند شي

د خوانی له زوره مستي هسي نه چـــــــي
رانه مات دي په نازونو کي مرونـــــــد شي

دا پی مخي د پيريـــــــانو په شان بويه
خدای خبر چي په اسانه مـــــــي په بند شي

د غزل جاغور دي تش کرمه پـــــــه حسن
چي را پک مي د خيالونو کمر بنـــــــد شي

ريحان پريړدی د څلورو سترگو جنگ ته
فکر نه کرم چي قايل به د اور بنـــــــد شي

خالد(ريحان)

غزل

انقلاب وو له هیواده وو وتلي
زنده باد له مرده باده وو وتلي

په ظالیم پسي روان وو لکه غشي
اسویلي مو له فریاده وو وتلي

پولیتي مي تپیدی د هیلو ورو ورو
خراغونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبوري دي جانانه راسره وو
دوه جهاننه مي له یاده وو وتلي

ستا د سترگو له پېچلي فلسفي نه
سواده به بي سواده وو وتلي

دریخان د غزلتوري مسافر و
دخالونو له بلاده وو وتلي

خالد(ریخان)

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
په زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابه روي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تر کوره پوري گل ورپسي

سپينه خولگی دي لکه سوله تر دوزخ له خوا
کابل زرگی مي په سکروټو کري مزل ورپسي

تا رارواني غبرگي سترگي په نازونو کرلي
ما ارمانونه کرل پياده د زړه په تل ورپسي

په هديرو کي دشهيد وطن راو گرځمه
دخيال خراغ ورمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظر غله به دي اخبر د زړه په غلاونيسي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپسي

خالد(ريحان)

غزل

د سترگو توره گُذاره نه کيږي
بي له تا گوره گُذاره نه کيږي

غېڙه دي راکږه اوبه رنگه ياره
د عشق له اوره گُذاره نه کيږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کږي
د بنـگړوشوره گُذاره نه کيږي

ما د غربت له لاسه پېره کږي
چا وېل بي موره گُذاره نه کيږي

تږي غاتول يمه دتږي دشتي
راباندي اوره گُذاره نه کيږي

مسافري مي زړه اوبه اوبه کږ
ريحانه نوره گُذاره نه کيږي

خالد(ريحان)

غزل

دي کيسه کي نه یمه چي شنه دي او که تور بنگري
بس چي سلامت وي مړوندونه، کوي شور بنگري

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندي یم درته رابه وړمه نور بنگري

دي کوڅه کي ورو ځه! په زامنو بوره مور اوسي
هسي نه په ليڅوکي دي واخلي گلي اور بنگري

مـابـه تـري د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي خواب يي وو څلور بنگري

دا څو دي ريحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پښنـبه دي شرنـگومه چي په گور بنگري

خالد(ريحان)

غزل

په هډوڪو په څرمنه پسي گرځم
دلته شوي ده چاودنه پسي گرځم

د مرگي کچکول مي غاري ته لوبډلي
د بارودو په بسپنه پسي گرځم

زه پښتون يم، د ورور په غوښو پايښ
شه په خراب په ورور وژنه پسي گرځم

چي غاټول ته يي دخال زکات ورکړي
اوس په هغه غونډه زنه پسي گرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيدا کړ
په سکروټو کي دي ننه پسي گرځم

چي يي سيوري ته دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکه ونه پسي گرځم

خالد(ريحان)

غزل

زما خو را په زړه دي، تــــاتـــه ياديدې نازکې؟
تودې تودې غــــرمــــې، هغه سړې سړې مچکې

لومړی خُل يې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــړی خُل په جوزا کې وربدلې دي خپکې

په زړه مي يې گلابه!! تابه هم ســــتـــايم قربان
غاتول مي تخيل ته دبنکلا ايښي تــــلــــکــــي

چي سترگو ته دي گورمه نظر مي نوراني شي
د حسن له اسمانه دي رابنکته ملايــــکــــي

تخنيرم، په لاسونو مي نکريزي کشيدکـــــــري
ريحانه! له غمبورو مي درتولي کره پيچــــکــــي

خالد(ريحان)

غرل

څه وخت ؤ هې موضوع به سندرېزه وه ليلو
چې سوله به د هر کتاب سرېزه وه ليلو

پيري د عاشقې به دي له ډاگه ډاگه ويستم
دا کوډه دي د سترگو له تعويذه وه ليلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کرله ورگډه
ادا دي په هر حال کي سولـيـيزه وه ليلو

زما نبض دي وکوت د خولگې نسخه دي راکړه
په دي باب دي څيرنه هر اړخيزه وه لـيـلو

بنو وروزو پيچکو دي کر زړه رانه ولجه
حمله دي ترتيب کړي ډلييزه وه لـيـلو

قربان مي دي کړي زر غزلي ځکه له خبرو
لهجه دي خوندوره سيمييزه وه لـيـلو

ريحان دي پوکې ورکړ د بارخو شمو ته ورو
ته موسکه وي د شنه خال دي کليـزه وه ليلو

خالد ریحان

غزل

ورمه راورم، راورمه ورم، ورمه راورم سکروتي
دجنگ له لاسه په لپموکي زنگوم سکروتي

تاوده يادونه دي شېبهبه شېبهبه پوکي ورکوي
دزره نغري کشي مي وي سري ترسپېده دم سکروتي

چاپه دي حُمکه دبارودو بزغلی کرلی؟
په سويو گوتو باندې لو کوم رېيم سکروتي

دلوغرن دوران کيسي کړي دسپـرغی په ژبه
ورسره ناست يمه ورو ورو راغروم سکروتي

کت کت خندا ته مغرور يار غوصه ورگډه کرله
مطلب يې داوو چي په سرو گلو شيندم سکروتي

دحسن تاو ته دي تسليم يم لاس په سرگرخـوم
په سره غرمه کي دي لمبه کرمه منم سکروتي

ريحانه زړه مي د دوزخ وطن له اوره ډک دی
بنکاريري اوبنکي، خو له سترگو خخوم سکروتي

خالد(ريحان)

خوشی دي واخيستی له خانه سره غم پاتي شو
په هره څوکه د بنو په څوکو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي گورم گلورين يادونه
د هر ازغي سر مې تياکو ته اړم پاتي شو

ستا له يادونو سره غلی غلی تک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لکه لړم پاتي شو

د خواني گل دي څه بي وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتي شو

دی تری تم دي غنمرنگ حسن غزل دي رانه
خیال مي چاودلی ورپسي لکه غنم پاتي شو

ريحان چي ستا د بيا ليدلو تمنا لرله
هغه ارمان يي خاوري خاوري تر قدم پاتي شو

خالد ریحان ارواښاد محیب الله بهرام ته

غزل

يار خُـ که د شونډو د شکر و ماته ست کوي
مال چي ورکوي د خدای په لار کي برکت کوي

کانې ته چي لاس کړم نو دپاسه دا اواز راسي
ځله يې دخدای له ذکره باسي عبادت کوي

زړه که ورسپاري نو بېرته روغ په گوتو نه درځي
بنکلي هميشه په امانت کي خيانت کوي

چا توره اخستي ده په دې دنيا خپل حق غواړي
څوک ودي ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترگه د لستوني ما — ر ته وگورم
دوی وايي دروېش خو د دوستانو هم نفرت کوي

درويش (دراني)

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر په وینو رنگ سي
بـاداره دغه جنگ دي د وطن آخري جنگ سي
که زرونه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاني به لعلونه سي، او دا بوتې به لونگ سي
تر څو به دوی پـه کلي کلي گرځي دا به وايي
چي دا مېنه دي وړانه سي او هغه کور دي رنگ سي
زموږ ځلمي چي جنگ ته هڅوي نو ور ته وايي
چي هسي که مو کښېښودي نو توري به مو زنگ سي
که گوري له لستونيه به يې سور خنجر راووزي
دروېشه! چي روان درسه څوک دلته پر څنگ سي

درويش(دراني)

غزل

له بدو څرنگه لاس واخلي چې ضمير نه لري
شيطان به وتري په څه باندي، زنجير نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غور نه نيسي
زړه د بدن داسي باچا دی چې وزير نه لري

خپل خپرن زړه به نو په کومه رڼا باندي وينځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او وير نه لري

زما زړگی به هم تل نه گوري د غشو لاره
او ستا بانه به هم مدام داسي تاثير نه لري

دا دومره ژر چې ټولوي دروېشه داسي بنکاري
چې له جهانې د تگ نيت د بناړ امير نه لري

درويش(دراني)

غزل

دامنم چي نه خراغ یم ، نه سههـاریم
مگر بیا هم دتیارو دسترگوخـاریم

ما و تا به هم اخر غاره غری سو
دا په دا چي ته بنیینه یی ، زه غبـاریم

ستـورو تاسي لآخه نور انتظار وکړی
زه دمخـکي دسپـرو خـاورو په کاریم

خوبه ستاده چي په کوم شکل مـي غواری
زه خوچـاوتـه اغزی چـاته بهـاریم

زه درویش بیرته دـخـان په طرف باندي
را روان یم خـو تراوسـه لاپه لاریم

درویش(دراني)

غزل

هيڄوڪ نه غواري چي بنكلي پرېشان شي
بس لـه لري ورته وگوري روان شي

دا چي هره ورخ وركيري دلته زرونه
هسي نه چي ٽول په تا باندي تاوان شي

زره مي ستا ڊيرو بي ورو داسي نري ڪري
چي رقيب شري نو هم زما ارمان شي

په وڙه خوله چي ڪـوي لويه خبره
دا ستا غشي ولي لوي تر دي ڪمان شي

د درويش خاوري وجود به هم سره زر شي
که دي شونڊو ته نڙدي لکه پڙوان شي

درويش (دراني)

غزل

دویر اووږي زمانه څومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـلا ،داده زړه شوه دلته

هسـي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره بڼه مړه شوه دلته

هغه وخت لار چي که به چيغه هم راپورته شوله
نو په فـضا کي به بدله په نغمه شوه دلته

سـتا دراتگ اندازه داسي مور ته ولگېده
چي لـه گرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتـېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شـوه دلته

درويش (دراني)

غزل

روني اوبنكي مي را اوري په لمن كي
ورم به يار لره دا ستوري په لمن كي

مقدره دا دي زره رابــــاندي وسو
كه دي نشته خواري نوري په لمن كي

بيا به سر د زورور په وينو رنگ وي
وي به كاني د كمزوري په لمن كي

دا احسان دي د سپرلي چي ستا له لوريه
گلان راوري تر مور پوري په لمن كي

د دروېش هره مصرع دگلو خانگه
خوشبويي يي د هر توري په لمن كي

دروېش دراني

غزل

مجنون غوندي څه خلک، د ليلا غوندي څه خلک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غوندي څه خلک

له بناره د هيندارو سوداگر باسي پـــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غوندي څـــــــه خلک

زياتيروي ورځ په ورځ دلته د درد غوندي وگـــــــري
پيدا کړي لويه خدايا د دوا غـــــــوندي څه خلک،

د اوبنکو په شان تت کـــــــاندي نظر زما ده سترگو
همـــــــېش راضي و ماته د ژړا غوندي څه خلک

(ژوندی ده په په ژوندون کې يې شک مه لره) درويشه
لا شته په دې تـــــــولنه کې ده سا غوندي څه خلک

درويش (دراني)

غزل

چی دښمني يې ختم و نه گڼي بيا به راځي
د غريبانو ډيوې پام کوه هـوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونډی په ډله راغلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها به راځي

د لمر و جنگ ته به ملگري ما يواځي ليرې
بل که راځي نو هم سايي غونډي تر شا به راځي

لينده که هر لور ته کړي سمه خو هدف يې زه يم
غشي که هر طرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خوا خورو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانغې و مـاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

غزل

له آشنا سره کاته غواړم چي وشي
کېدای نه شي مگر زه غواړم چي وشي

چي د بنکلو پام و ماته هم را واورې
په دې اړه څه نا څه غواړم چي وشي

دا چي نه غواړم راتگ ستا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نه غواړم چي وشي

په لپمو خو مو ډېر څه سره بيان کړل
څه خبرې اوس په خوله غواړم چي وشي

اشــنا وایي یو باران د تېرو غشو
ای دروېشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي
درویش (دراني)

غزل

موسم بدل دی بنایي تللي مرغان بېرته راسي
وڅپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راسي

ستا لونه ولونه زلفي وباسم له خپله خیاله
یوساعت پس که گورم دغه ماران بېرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نو عمر دومه لنډسه چي زه
په لمن او بڼکي وچوم او جانان بېرته راسي

چرته که کانی او تـــــــندی بیاسره و جنګېدل
منځ ته به زخم دگواښ کړوني په شان بېرته راسي

درویشـــــــه داسي به ونه سي چي زموږ هديرې
سپين ږيري وگرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي

درویش (دراني)

غزل

حِي پسه بدو کي تر پايه ، نه وپريزي
دا اُمت هم اوس له خـدايه نه وپريزي

چي وي پروت پر خزانه هغه خو مار وي
دُوی به ولي له بدايـيه نه وپريزي

ادا وطن داسي وطن نه دی اشـنايه
چي اشناى به له اشـنايه نه وپريزي

زه وپريزمه که نه ،ته بڼه خبر يي
خودبڼمن وته مي وايـيه،نه وپريزي

دروپـش اوس هم مار له ستوني نيوی نه شي
دومره ده چي تري له ورايـيه نه وپريزي
دروپش دُرانی

غزل

زما د اوبنکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته

باران دی او باران دی او باران دی، نور څه نه شته

کوو یــــی، که هر څو د مستې مینې په سودا کې

تاوان دی او تاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کــــه زه ورپسې ژاړم

جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایي چې په ژوند کې

آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نور څه نه شته

دروېشه! چې دا دوه جهانې دواړه پرې روښان دي

قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نه شته

درویش (دراني)

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يم
ما پورې مه كينه زما به شي زه داسې يم

مه غـنـمـرـنـگه! داسې رنگه غاړه مه راکوه
زما د هر ماښام سودا به شي، زه داسې يم

د ليونتوب پيښې مې مه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په رښتيا به شي، زه داسې يم

سترگو کې دشت، لهجه کې تنده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شي زه داسې يم

ته به وي ځنگه، چې ممتاز درگورم ځنگه به شي
خو چې ما گوري په ژړا به شي، زه داسې يم

ممتاز اورکزی

غزل

باوري اوسسه خپل گمان سره خبرې کوه
له خـانه خـه ،بيا رـاخـه ،خان سره خبرې کوه

که شوي تنها لکه دفتر کښې په مېز ايښې غنچه
په مسخ مسکا سته گلدان سره خبرې کوه

دې کتابونه سره کښينه،دې اليم ته غور شه
دا سستا جهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

خه،لکه خوب په خان راخور شه،لکه خوب وینه خان
بـلـ شه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لکه سحر په هلو خلو کښې د خلقو پټ شه
لکه سسکڼې ماښام آذان سره خبرې کوه

لکه روان کاروان د خپلي ښکالو ردهم واوره
لکه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

ممتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپه ده،د سسکڼو تورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

غزل

رحيمه!! انه كوم له ډاره خواري خواري سجدي
ترتا دي اورسي زما مستي خماري سجدي

دلته يو کس دی حُان ته وايي د جنت تیکه دار
يو زير ايمان دی ورسره او خو بيماري سجدي

اي! ته هغه يي چي سينگار دي پرستش کړی دی
اي! ته هغه يي چي کوي درته هينداری سجدي

ستا سواده توب خو ته بي حده مزیدار کړی کنه
دي عاجزی خو کړی بي حده مزیداری سجدي

نه مـی څه کار تا سره شته، نه مامله تا سره
پري مـی ږده وا سړيه څه راپسي شماری سجدي

اوس ما ته څه پته ده؟ څنگه به وي حال د زړونو
خو تندي ټول تيار دي ټولي دي تياري سجدي

مـمتازه هغه نڅاگره مونځ گزاره هم ده
څه بخت لري د دي ظالمي گناهگاري سجدي

(ممتاز اورکزی)

غزل

لا تنهائي احساسوم لا تنها چرته یمه؟

زه یو ویشلے وجود، زه لا زما چرته یمه؟

لمحه لمحہ تیکه تیکه خورمه خپل خان لگیا یم

بلا تہ چرته ئی؟ راکه زه به بیا چرته یمه؟

نن سبا تہ چرته ئی یاره؟ که درک که پته؟

او هو! رایاد شوو یاره زه نن سبا چرته یمه؟

د خان د ننه د بندي باغي په خوا کبني ناست یم

خدایه د نور صبر، د نوري چپتیا چرته یمه؟

ممتازہ توله دنیا ده زما که وي به چي وي

خو که ریښتیا وایم د تولي دنیا چرته یمه

ممتاز(اورکزی)

غزل

زِرہ کبني به خدائے درورم درود به په ليمو کبني درورم
زه ————— ه نورونه د رنا په پيمانو کبني درورم

ډير مــــــــــــي زِرہ کيري چي پينځه واره آذانه درورم
دا ســــــــــــپيني شمعي د يو پاک آهنگ جامو کبني درورم

د روح راحــــــــــــل کبني به قرآن درته ډالي کرم ياره
د مــــــــــــيني ټکي به تمام په کلیمو کبني درورم

د لــــــــــــيــــــــــــوني زِرہ د دعا شال به دروليرمه
او باقــــــــــــي خان به د گلونو په ورمو کبني درورم

د مــــــــــــمتاز خدايه!! څه نرے نرے باران را بنکے دے
غــــــــــــوارم دوه اوبنکي د موسم په رنگينو کبني درورم

ممتاز(اورکزی)

غزل

نه بنه خبر نه بنه خبره له وطنه راغله
زخمي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په گنډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کبني نغبنتي وه سندرې له وطنه راغله

يو د عربو د صحرا شگو وړوند کړې ومه
بل مې پاکل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما يوې هيلې پسي خپل وطن نه کوچ کړې وو
هغه په ما پسي او تره له وطنه راغله

لکه کاغذ د چا په نوم ليکلې والوتمه
يوه سويلی وه زوره وره له وطنه راغله

ما مسافر چې سترگې پټې کړې بيا اوشو کرم
څوک نظاره شوه، تر نظره له وطنه راغله

باچا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتا سره د تور خادره له وطنه راغله

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه تور څــــادريم احتجاج يم بده ولي مني؟

زه تــــباه حال تباه مزاج يم بده ولي مني؟

ياره! مــــفتي يي فتوا گري بده نه منمه

ياره! مــــصوري مه علاج يم بده ولي مني؟

باداره! تا وييل خراج راوړه، ما ځان راوړه

باداره! وامي خله خــــراج يم بده ولي مني؟

حكيم جي! ما هغه نڅا کښي دے سکون موندلے

مــــداح د برجو مهاراج يم بده ولي مني؟

منم د رنځ غوندي خپل ځان ته لگيدلے يم

خو د خپل رنځ خپله علاج يم بده ولي مني؟

ته بــــلاول يي ما منلے يي په سر او سترگو

چــــي ستا تر څنگ لکه کماج يم بده ولي مني؟

ممتازه!! ما ورته وييل چي ته بي شک رباب يي

اوس د رب کره دي زه دي باج يم، بده ولي مني؟؟

ممتاز (اورکزی)

غزل

چـــــــغِي په لالي پسي خوبونو کښي وهم
دا شــــپيلى بايد چي جگو غرونو کښي وهم

ته خو څه سيگرت او روپي نه يي له ما ورکه
تا پــــسي هم گوتي په جيبونو کښي وهم

جــــار دي له نامي شمه حسين پکښي راځي
خــــان درپسي ټولو ماتمونو کښي وهم

خدا ے زما گمان کښي په پوره معنا موجود دے
زه بــــنده لامبو په سرابونو کښي وهم

هــــو! پورته کوم گڼو غرونو کښي خپل غږ
هــــو! خپل مخ په دي گڼو مخونو کښي وهم

تا پــــسي په بڼيو نه ځم څپلي نه غواړي ميخ
خــــم په لاسو ميخ به لاسونو کښي وهم

اے علامه! وه علامه! زه يم ستا په شان
نوم مــــمتاز او لاس ډيرو کارونو کښي وهم

ممتاز (اورکزی)

غزل

يو نيم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدايه
نه يي ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدايه

مونږ معاف کوه . مونږ ساده گان يو ، بندگان هم يو
دا يو نيم کس په مونږه هسي نولجلال وي خدايه

زه به تر څو پوري د تندي انتها شرموم ؟
تر کومه پوري به زما دغسي حال وي خدايه؟

زرگر دي ټول عمر زرگر وي شکايت نه کوم
خو دا کلال به تمای عمر کلال وي خدايه؟

ته قیامت راوله بي شکه زه خواب نه لرم
خو که بنده دي يم نو زما په خوله به سوال وي خدايه

کاش هغه څوک راشي او يا تر هغه چا ورشمه
چي هو بهو زما په شاني په جنجال وي خدايه

ممتاز همدومره لحاظ غواړي له دبننه ځيني
چي په بي رحمه اذيت کښي خو مي سيال وي خدايه

ممتاز(اورکزی)

غزل

ډير په ځان ظالم وم. په ځان گران ومه چې وم
زه هـريو كردار د خپل داستان ومه چې وم

مـا لويديلي قبر کښي دفن کړئ مسلمانو
زه مـالک د داسي يو مکان ومه، چې وم

اوس خـو خـير نه د چا په شان يم نه به شم
هو! يو وخت کښي زه د چا په شان ومه، چې وم

تا چې غـاړه راگره ما ته څو کالونه پس
بيا هـم درته هغسي جانان ومه، چې وم

تار وم، په رباب، په سريندي که په ستار وم
ما ضـربي خورلي په لـرزان ومه، چې وم

څو داني لونگ کفن کښي هم راسره کيږدئ
سـخت د لونگينو په ارمان ومه، چې وم

ما ته خو مـتازه هغه اوس هم آيينه وه
اوس هم ورته هغسي حيران ومه، چې وم

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه اڪثر چا پسي خراب شم . بيا اڪثر بنه شم
خو خيال مي نه کيري چي دا حل دومره زر بنه شم

وا مـــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد يم
غرق شـي پيريان نه دي چي زه به په منتر بنه شم

چـي مي د زلفو سره باد کري ليونے شم خدایه
چي مـي بندي کري په حلقه کبني د نظر بنه شم

کاش مـــــــسـيحا!! زه هم خو وخته ويني ، ويني شمه
کاش مـــــــسـيحا!! بيا يــــکايک لکه پرهر بنه شم

چـي توبه اوکرم له شرابو نو ميبن شم په چا
که دا مي حال وي خداے راستي که تر محشر بنه شم

مه خـــــــه قسم دے د ما بنام په شاني تور سوخمه
کبنيـــــــينه چي لږ لکه نيمگرے مازديگر بنه شم

مـــــــتازه حم عبدالغفور سره تبليغ ته حمه
خو زه داريرم هـــــــسي نه چي سراسر بنه شم

ممتاز (اورکزی)

غزل

چي بييا لالي پسي خفه شم بيا نشي اوکرمه
کاش ماضي راشي او زه بيا هغه نخري اوکرمه

زه چرت وهم چي ما په خان کومي کاني او نه کري؟
زه چرت وهم چي اوس په خان کومي کاني اوکرمه؟

زه ————— ري سندري پسي دوه رکاته نفل کوم
رکوع کيني هاهah

وعده بهي دا ده چي جنت کيني به مزي کومه
خو شرط بهي دا ده چي تمام ژوند بهي مزي اوکرمه

وطن بهي رنگ ژوند بهي تباہ، هيلي مي خوري ايري
نوري دخدا د کړنو خومره تمانشي اوکرمه؟

يو تبليغي، يو ملا جان، يو هغه مست پير صاحب
ايمانه!! وايه کنه چا سره لانجي اوکرمه؟

ممتازہ تور خادر له غاري تاوومه، خمه
د باچا خان بابا مزار کيني به خو شپي اوکرمه

ممتاز(اورکزی)

غزل

زه به اوده شمه خو سترگي به په وره کيردمه
زه بنه پوهيرم چي د څه خانه کبني څه کيردمه

څه عجب مزل راپين دے ، په دي نه پوهيرم
زاد سفر کبني مازغه کيردمه که زره کيردمه

ته د هـوا غوندي راځي او که هوا سره جي
په هر حال زه به يو څراغ په ديواله کيردمه

خو د زره حال دے ، پيرايه بي شک بدله سهي
په لاس دي خوله کيردم که لاس په خپله خوله کيردمه

زه د شـپي خپله تنده واغوندمه . پريوځم ياره
خو سـتا تصوير سره رني يخي اوبه کيردمه

لاليه!! مـا له بناره سر کبني ده سودا راوري
لاليه! ځنـه مـه بي د ستا په زنگانه کيرمه??

مـمـتـازـه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چي دبنـمن وايي وسله کيرده ، زه بي نه کيردمه

ممتاز (اورکزی)

غزل

د ار تـــــــداد دکاندارانو کرم مردود صنمي
راځه جمــــعه ده نن جوړه وايو درود صنمي

د دي رتليــــو قنوي گرو ، پروا ولي اوکړو؟
راغــــاري وځه يادوو . رحيم . معبود صنمي

ما ته ليــــدلي له نــــزدي يې گلا بني جيني
ما نا ديده سترگو ته خار کړو خپل وجود صنمي

ز مونږ پندوکي کبني لونگو عسکر سم مدهوش کړو
هــــغه عاجز لتول پندو کبني بارود صنمي

ز مــــا دا خر څادر . او ستا دا زعفراني لويپته
ز مــــونږ تر مينځ د احترام دي دا حدود صنمي

ما ســــتا چشمانو ته بخبلي ، د کجلو لکي
اے!! رابــــخبني به اوس د بنگو يو نيم دود صنمي

په حــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کرم گوره
مــــتاز يم در به کرم رنگونو کبني نمود صنمي

ممتاز (اورکزی)

غزل

بناز ته، بازار ته ، خريدار ته به دي اوسوي
زخمه! تصوير يي کړي اخبار ته به دي اوسوي

ميني ته وايه، چي وحشت خو به دي جرم بولي
دعا ته وايه چي آزار ته به دي اوسوي

خياله! لفظونه که گونگي دي خو کمال هم لري
ته باوري اوسه اظـهار ته به دي اوسوي

گمان حيران پريينوم، د شک په څلور لاري کيني زه
يقينـه تا وييل انکار ته به دي اوسوي

ممتاز ه نور له سنگ پرستو بغاوت په کار دے
گني د غرو به دي کـري غار ته به دي اوسوي

ممتاز (اورکزی)

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژني سرے
د درزېدلي زړه مزه څه وي خو وژني سرے

که د اقرار که د انکار وي خو بس دومره ده چې
د جانان هره فېصله څه وي خو وژني سرے

د چا گېدے گېدے ديدن په سړي سر چورلوي
د چا خالي خالي کوڅه څه وي خو وژني سرے

د يار په زړه په ناخبرۍ کښي عمر نه تېرېږي
د سړي خپله اندازه څه وي خو وژني سرے

زه ورته ياد يم زه تري هير يم ه راځي نه راځي
دا گډه وډه عقیده څه وي خو وژني سرے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بيا هم ښه وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څه وي خو وژني سرے

محمد گل (منصور)

غزل

لمبه مي د لوگي زيرگي نه هـله پورته کپري
پرده چي د رازونو نه مي کـله پورته کپري

د ميني په ميدان کبني الله دومره بريالي کړم
اوس سر که بنکته وړمه خو په خپله پورته کپري

چي يورل تري خزان هغه خوشبو او بنکلا دواړه
په دپـره بي و سـی بـوره د گله پورته کپري

د ميني محبت په باب چي نه پوهيـري بيا نو
دا بعضی بعضی خلک راته ځله پورته کپري

هغه چي پکبني چا د يو مين ژوند فيصله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـتله پورته کپري

محمد گل (منصور)

غزل

ده زړه خبره چی د خولې نه بي خیالی کښې اوځي
لکه چي ساه د گناه—نگاره په نرمی کښې اوځي

په ه—ر واده کښې د ډولونو وهل نه دي پکار
دلته اکثر د کوره م—ري په ډولۍ کښې اوځي

ست—ا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خب—ري د سړي نه په پیری کښې اوځي

په محبت کښې یو مقام وه چی تنها به خه بنه—وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهایی کښې اوځي

هغه که هر څو مرکیده له درده چ—وپ پاتي وه
اوس به یې څنگه جنازه په خاموشی کښې اوځي

منص—وره ما ورته وراوکتل زه څه خبر وم
چی پس له دې نه به مې ژوند په ملنگی کښې اوځي

محمد گل (منصور)

غزل

ته چي په کي وي د سپرلو او د اختر کلي و
خومره سپره شو ، زمونږ خومره بختور کلي و

چا راته وويل چي اوس کلي ډېر نه يادوي
ما ويل کلي خو — اشنا! د چا په سر کلي و

نه خويي زه سینه کي خای کړم ، نه دلبر يي راله
نه جوړ زما کلي وو نه مي د دلبر کلي و

سورناچيان " لارل چي پټيو کي يو يو تن يي وليد "
هم يي ژړل ويل يي دا خو د اشتر کلي و

چي جانان تلو نو چا ستا مينه ور په زړه نه کړله
"منصوره" بنه د زړه د درد نه دي خبر کلي و

محمد گل (منصور)

غزل

که په زمکه وي خو ستوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مین شي نو جانان شي

په سپرلي کبني وطن ستا په رنگي بنکاري
په خزان کبني خو بېخي زما په شان شي

دنیا بنکلي دي دنيا يـــــــي بنائستونه
خو يو ته يي چي سړی درته حــــيران شي

مرگ يي څه د ارمانونـــــــو وي خدايه
د چا ټول ژوند چــــي ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځي نو داسي لار شي
چي تمام عمر په فــــکر کبني روان شي

زه د خپــــل غمه په دي خاطر ويرېرم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جانان نظر يي هله په نصيب شي
چي د دار په ســــر منصوره اوپزان شي

محمدگل(منصور)

غزل

ارماني کور کي اوسـيـري ارماني کور ته راځي
خـيـني خلک بي تپوسه د زرگي کور ته راځي

دروازه يي راته لږ کره ويل يي مور درته غوسه ده
په دي نـيـمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وایم که کوه قاف ته چرته لاري
دا مي واوره درسـره به بناپيري کور ته راځي

خپل بچي به ورته داسي د پردي په شانتي گوري
څوک چي مونږ غوندي ملگرو عارضي کور ته راځي

چي د ميني ناکامي يي د خپل کلي نه بهر کري
هغه خلک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنگه زره نه به مي وځي هغه پېغله چي ويل يي
زه دي مړه شم که هغه مي په مرگي کور ته راځي

ستا"منصور"کلي کي نشته ستا"منصور"چي چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مخکي پخواني کور ته راځي

محمد گل (منصور)

غزل

دا ستا په دي نرى نرى خدا كه غزل جور شي

دا ستا په خيال به ځنگه وي په تاكه غزل جور شي

ولله چي عقيدي به ورته ټولي په سجده شي

زموڼره د مينو په دعا كه غزل جور شي

پكار خو ده چي غرونه ورته هم په خوځيدو شي

د دوو مئينو زرونو په درزاكه غزل جور شي

د زره سترگي به اوبنكي ورته توي كړي د مينو

زما د محبت په انتها كه غزل جور شي

چي دومره سوک مایوسه شي چي مرگ ته غاري وځي

منصوره داسي خال كښي په ولله كه غزل جور شي

محمدگل(منصور)

غزل

ڊڀره موده وشوه چي ڀم ، په داسي ڪور ڪي ويده
په خاموشيو ڪي راويښن شمه ، په شور ڪي ويده

په خٻٽه وري ڀم ، خو سترگي مي مري دي خدايه!
زما غربت ڪراري پروت دي ، په تش شڪور ڪي ويده

نه پري باران اوري ، او نه د غوڻبو بوي ختم شو
د پويشتم صدي خلڪ دي ، په اور ڪي ويده

دده په وړاندي په يوه ڪمره ڪي څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دي ، يو سري په يو انځور ڪي ويده

باقره! بيا مي دي د ذهن په حمـل ڪي يو خيال
لکه د دوو مياشتو ماشوم چي وي په مور ڪي ويده

باقر

غزل

هېچا ونه ليدې زما د ژوندانه تټاکي
په پيرو چيغو مي را وختي په خوله تټاکي

د وخت غربت، د ژوند لتون، او انتها د ميني
د چا لاسونه، د چا پښي، او د چا زړه تټاکي

اوس به مي تنده ماته کړي وي پرې تېري يمه
د خدای نه خار شمه اوس نه کوي اوبه تټاکي

چا تـکولو ټوله شپه زه ويده شوی ومه؟
سحر وختي مي وليدي، د کور په وره تټاکي

باقره! ما په داسې بناړ کي زندگي تيره کړه
چي نه سـندري خلك پيژني، او نه تټاکي

باقر

غزل

چي گر خيڊمه ، په خپل سيوري پسي لمر ته راغلم
د يو سړي پسي د کومي دنيا سر ته راغلم ؟

د ستا په سترگو کي مې خای د محبت ليدلو
چي ترې لويدي و مه ، بيا هغه کمر ته راغلم

بلها موده پس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چي خپل غربت راته رايد شو ، خپل خادر ته راغلم

تـنـاکـي پـنـې پـکـي و هـمـه ، او گيلي کومه
زړه مې راتنگ شو ، ناگهانه سمندر ته راغلم

د نامعلوم منزل سفر هم نزاکت نه لري
خدای خبر چرته تلم؟ روان و مه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتلو زيری چي وشوولو په ما باقره!
په اوږو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغلم

باقر

غزل

حبران يم گوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه گوري
خلک د لور سره رپـيـي گوتي، غنـم نه گوري

د ســـــر د پاسه مي سودا ټولي دنيا ته بنکاري
د ســـــر دننه مي ســـــودا يو بنيادم نه گوري

زهر به پاشي په يـوه يوه کي صبر وکړه
څوک چي د کور په دېوالونو کي لرم نه گوري

په ســـــياهي لړلي جيب ته مي دوبي خفه دی
خو چي په جيب کي مي ساه ورکړله قلم نه گوري

د خپل منزل په لور روان دی فاصلي طی کوي
باقر د ځـــــمکي په سينه باندي قدم نه گوري

باقر

غزل

د ژوند قاتل د جس په بيه زندگي خرڅوي
زما په خاوره د بل شوي اور لوگي خرڅوي

قسم په خدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځي
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلمانې خرڅوي

د قسمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووايي
د چا چې شور نه خوښېده ، هغه بنگري خرڅوي

ستا تصویرونه هم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېوالونو باندې خپله تنهائي خرڅوي

له خوفه پکې ذهنونه ساتي ، معطر ورباندې
باقر لگيا دی ، د لفظونو خوشبوئي خرڅوي

باقر

غزل

ستا د محبت کږې وږې لارې خو گراني دي
اوبنکې مې له سترگو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، و عدي او که صحنې ورباندې شمارمه ؟
ماته خپلې گوتې د لاسونو اوس حيراني دي

ته راته انکار کوي، او سترگو نه دې اوبنکې ځي
شوندي دي کافرې دي، او سترگې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجيده اوسه
ستا د غبارې نه د پښتون ويني ارزاني دي

څو ځلې مې وڅښلې پيالې د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقـره! کړې داسې دعاگانې دي ؟

باقر

غزل

خُان پتومــــه، له دنيا، له تانه څه پرده ده
راکره. په سترگو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجود، د خاورو په څادر پتوم
په تا کې گرځم صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظر د گړنگونــــو نه لوېدلی يم
زلفي رابنــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

يوه پرده مــــې وه، د کور د دروازي مخې ته
هغه دې هم يوړه هوا، له تانه څه پرده ده

خُان به ضايع کړمه ، چې خيال د مزاجونو ساتم
خلك خفه نه شي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالبوت گرځم راگرځم درپسي باقره!
ما سره نشته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

غزل

زما کفن نه يي ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زما قاتل ماته له ځان نه فرېسته جوړه کړه

د مقدسي ميني حد دی ، خدای به تا راکوي
ستا د ځادر نه مي لمانځه ته مصله جوړه کړه

هر څه قيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
ما چي ددې بناړ په بازار کي ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چي انغری پرې تود کړي
هغه ظالم ترينه خبر شوم ، پنجره جوړه کړه

ستا په جائيداد وروڼه ، نښتي د يو بله سره
ستا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جوړه کړه

چي د کوټه نه بهر وځم ، اجازه ترې اخلم
د تنهائی سره مي دا رنگه رشته جوړه کړه

دوه رنگي خلک به اوس ويني پکي خپله څهره باقره!
ما د خپل غزل نه ائینه جوړه کړه

باقر

غزل

په دعاگانو پسي تللی و، ازار يي راوور
لپي يي اوسوي په لاسونو کي انگار يي راوور

د چا لپاره يي دسمال په بېوسۍ جوړوه
چي د ډوډۍ توکړي يي خرڅي کړي، او تار يي راوور

بي له دېمنه هم ژوند گران دی، تجربه يي وکړه
يوه سړي د کور دپوال سوري کړ، مار يي راوور

ما ورته ويل ستاسو په وخت کي شکر امن شته دی
زما وړوکي بچۍ منډه کړه، اخبار يي راوور

نه د چا زړه، نه د چا سترگي څوک په بيعه اخلي
باقر خو راغي مگر نرخ د کوم، بازار يي راوور؟

باقر

غزل

په خپل احساس باندي مي خوري لکه لرم خبري
زما په مخکي دي څوک نه کوي د غم خبري

په کاغذونو رسمومه درته خپلي شوندي
زما پر خاي کوي ، زما د لاس قلم خبري

پريزده چي واچوي لاسونه د هوا گريوان ته
د څراغونو په حضور کوه ، تورتم خبري

د وصال شپه ده ، دي کي درد د هجر مه يادوه
څوک په جنت کي نه کوي د جهنم خبري

ماته غورونو کي اخر خاموشي خالي وکړي
وشوه مودا چي اورم نه د بنيادم خبري

زه باشينده د سحرابي ځمکي يم څه وکړمه؟
باقره! زه خو به کوم د سترگو نم خبري

باقر

غزل

خوک به راتولي کړي ، د دغه تعبیرونو شیشي
زما په سترگو کې شوي ماتي د خوبونو شیشي

مونږه! لا نه دی پیژندلی د لفظونو قدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شیشي

که په دې بنا کې چا په یو بل اعتماد کولی
ایښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیشي

اخر دي ولېدل زما د اوازونو کاني
اخر مي ماتي کړي کنه ستا د غوږونو شیشي؟

گردونه هم ترینه ویریري، نه کيني ورباندې
دومره بدرنگي شوي د خلکو د مخونو شیشي

د خپل منزل مخ چرته وگورم هيڅ چل نه راځي
زما نه ورکي دي باقـره! د خاپونو شیشي

باقر

غزل

ويريزم گني پوه يــــم په هر څه، پروردگار
حالاتو راته لاس ايــــبني په خو له، پروردگار

له مانه يې ته ولــــي پــــت ساتلی يې تراوسه؟
رانيــــسمه اسمــــان له گريوانه، پروردگار

چــــترى مې په ســــر ونيوه، د ميني انتها وه
يو څــــوک مې په زړه ډير را وړېده، پروردگار

په دوه اربه خلــــکو کې د سوچ خبره نه ده!
يو اڅــــي وژل کيږي پېنــــتانه، پروردگار

منم چې سترگي نه لرم، په سترگو باندې ږوند يم
خو سترگي رــــمولی شمه زه، پروردگار

لاسونه ورته لپــــه کړل باقر په دعاگانو
جنگ بس کړی چا ليکل په دېواله ، پروردگار

باقر

غزل

د ژوند د تپـريـدو ضرورتـونه ، خومره ډېر دي
لاستـونه زما دوه دي ، او کارونه خومره ډېر دي

په ډېرو دليـلونو ورکولو ، شومـه ستړی
د خلکو په ذهنونو کې سوالونه ، خومره ډېر دي

د عشق په بصيرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې بناړ کې د زړونو تکلـيفونه ، خومره ډېر دي

زما او ستا يوه نخـبـنه د يو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـندوقونه ، خومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکاني ورور يم
په ځان پـسـي مي کړي اوازونه ، خومره ډېر دي

هر چا د خاموشـی جامي اغوستي دي باقره!
خبرې خومره کمي دي ، غوږونه خومره ډېر دي

باقر

غزل

خلک ورک شوي ، تصویرونه خلکو ولگول
په رڼا ورځي څراغونه ، خلکو ولگول

په ما او تا به څنگه نه لگي ، فتوي د کفر؟
په فرېښتو هم الزامونه ، خلکو ولگول

د قبلولو نه خبر نه يم ، خو دومره وایم
چي د سجدو په نوم سروونه ، خلکو ولگول

مرغان خفه دي ، تر ځنگله آبادي رانشي
په هدېرو کي دېوالونه خلکو ولگول

د چا ورومبي دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چي د یو بل سره لاسونه ، خلکو ولگول

د چا په خیال خاطر کي هم باقره! چرته نه و
په داسي ځای کي قدمونه ، خلکو ولگول

باقر

غزل

بس دی دنیا می دپری وکری تمـاشی د سترگو
بربند نظر ته می ورواغوستی جامی د سترگو

د شوگیرو وپنه یی خوری ، خوبه راخی او کنه؟
خلاصی می پریینی ستا لپاره دروازی د سترگو

وره په وره اووسی راسره بیا دی هم نه وینمه
ای د کت سر ته رانه ورکی دی چشمی د سترگو

د هر سړی په اوره لاس کیبردم ، چی ته یی جوړی
ژی می ولوبده منی په تا پسی د سترگو

په دی ویریم د بنو خنگل پری اور وانخلی
د اوبسکو تیلو باندی بلی کرم دیوی د سترگو؟

لوند شوی خط می لمر ته ایینی دی ، چی وچ یی کرمه
صبر می نه کیپری باقره تر هغی د سترگو

باقر

غزل

غمونه راغلو بيابه خانتسه نوى وير جوړوم
داسمان ستورو ته لگيايم ســــتا تصوير جوړوم

دهرچا خپله فيصله دخان منزل به تــــاكي
زه به خپل خان دستا په زلفو كي اسير جوړوم

خوب مي ليدلى په لمن كي ملغري ورمــــه
خان ته لگيا يمه په خپله يي تعبير جوړوم

په شنه اسمان كي رانه ستوري راته گونگ پاته دي
ورته خپــــل حال بيانوم خان مقرر جوړوم

په دې نيمگري دونياگى كي ژوندون داسي كوم
چاته مرید خان جوړوم چــــاته يي پير جوړوم

دبنيو درگي له رنجو سره بهرام تــــه ورکړه
د زړه په دړه دخوري ميني تحرير جوړوم

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

اختره چي راحي لاجي لونگ درسره راوره
ديار غاري ته هار دبنگرو شرنگ درسره راوره

ديرلري مسافر يم نه يي وينم نه مي ويني
راحي خو د خورو سترگو جنگ درسره راوره

د ستا په انتظار وو مور دا ډيره موده مخکي
هجران درتولوه د وصال بنگ درسره راوره

داتير غم خوبه هيرکرم خو اوس سوال کرم او زاري کرم
نور غم راته رانه وري مست اهنک درسره راوره

بهرام دا ستا په تمه تمه سپين لاسونه گرځم
راخه لاس دي په سرونکريزو رنگ درسره راوره

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

د مینــــی په دنیا کې سمندر ه پورې لارم
دین پسي دي گــــرانه سمه او غره پورې لارم

یو سوال مي د جانان د وصال چیري قبول نه شو
د هر زیارت د هر مــــلنگ تر دره پورې لارم

پینتون چپرت ه غلام نه شو او نه یې کړه قبوله
له پورې اباسینه تر خــــبیره پورې لارم

یو شور مي دبنگریو تــــر غور شوی دلپلاوو
زیری مازدیگری وو تر گودره پــــورې لارم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دي خلکو
د بنکلي [سروضي] تر هسک قمره پورې لارم

اروا بناد محیب الله (بهرام)

غزل

لکه په گل باندي شبنم په زړه مي وورِيـږي
خوره جانانه دا ستا غم په زړه مي وورِيـږي

ستا د دروغو په وعدو مـي اعتبار کړی وو
هغه وعدي هغه سـتم په زړه مي وورِيږي

هغه وروستی شپه دي لا اوس هم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل خـم په زړه مي وورِيږي

د يار په چـم کي د خندا شيبه ما ونه لیده
اوبنکي ورورم اوبنکي راوړم په زړه مي وورِيږي

بهرام له خـان سره وړي وړي سلگی وکـر مه
د اوبنکو کډي بـاروم په زړه مي وورِيږي

اروښاد محيب الله بهرام

غزل

ماپه تاپسي ڙړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي ڪنل تمامه شپه

مين زړه مي په سلگو ووگرانه ياره
چي يادونه دي راتل تمامه شپه

ستادمروسترگو تصوير مي پنڄولو
چي لگياوم په غزل تمامه شپه

بس زماپه گوتونه راتلي جانانه
نورولاروي مڪمل تمامه شپه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمڀرلي
وولگيادي په اوربل تمامه شپه
ارواڻداد محيب الله بهرام

غزل

ستا له غمه مي زره شوري كله كله

ستا غمونه پری را اوري كله كله

ورته ناست په انتظار يم ورته گورم

پاس په بام باندي راگوري كله كله

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شامرم

ستا غمونه لک ستوري كله كله

زورور وحشيان را درومي دي کوڅو ته

را نه يوسي څو کمزوري كله كله

له ژړا مي زره را ډک شي سوچ مي يوسي

د شهيد وطن پـــــــه لوري كله كله

د غمو پنډ مي په سر دی پــــسي گرځم

په کوڅو کي دوري دوري كله كله

بهرام تل په دروازه کــــي بدوا وکړي

دلته راشي له کوم لوري کــــله كله

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غواړي
زه به نه يم تور لحد ته به مـي ژاړي
په زرگي دي وويشتم پورته دي نـکرم
اي، بي رحمه ياره لاړې پـسي لاړي
د غم کاني مي په سـر باندي وريري
د زرگي خوني مي ټولي شوي ويجاري
زه چې مړ شمه اشنا ياد کي يي ساته
يم شهيد خون به مي وي د ستا له غاړي
زه دي هـير کرم تا به هلته هيرومه
چې بهرام غريب په سپين کفن کي نغاړي

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

چي مي ويل بيا به يي نه وينم ما بيا وليدو
د رقيب غيره كي جانان مي پسه خدا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پري بردي بنيراوي کوي
ملنگ مي بيا پوري زيارت كي په بدوا وليدو

کله خدا کله ژړا کله سلگي کومسه
دا چي حالات په دي ني مگري دنيا ما وليدو

د پاكي ميني شهادت دي مبارک وي ورته
منصور مي پاس د دار په تخت كي په خدا وليدو

ما ويل جنت له خدايه غواړي د جانان به سوال و
بهرام مي خوب كي په مکه كي په دوعا وليدو

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

له مودو وروسته مي څوڪ داسي حافظه كي اوسي
لكه تصوير د جيب په ماته آينه كي اوسي
د پيکه ژوند, په ترخو شونډو چي كرم ژبه تېره
څوڪ لكه شات د گل داوښكو په شيره كي اوسي
سترگي په پام رپوه , پام كوه چي مات يي نكري
د درد تصوير دي لا د اوښكو په بنينه كي اوسي
يوه خور هر سهر خپل ورور پسي يسين ختموي
يوه مور ټوله ورځ په پوري هډپره كي اوسي
هغه د بنسار د دنگو, دنگو محلونو ياران
اوس د كوچي د زړه په دښته كي خپمه كي اوسي

سپين كوچي

غزل

نيم غمونه دي ستانه شي، زره مي بنه شي
چي وعده دي را په زره شي، زره مي بنه شي

چي دردونه دي، په څړيکو شي، را وينس شم
چي له درده ټول ويده شي، زره مي بنه شي

په دي هيله هم له ځان سره مسکي شم
چي حالات به يو څه بنه شي، زره مي بنه شي

چي هغه وايي چي ځمه، زره مي پريوځي
چي هغه بيا زره نا زره شي، زره مي بنه شي

چي عادي راته را گوري، زره مي مات شي
چي کاته دي لږ خواږه شي، زره مي بنه شي

د چا هجر په زره دومره يـم خوړلی
چي پردي هم په کاله شي، زره مي بنه شي

يو کوچي پسي مي زره ورک وي تر هغي
رابنکاره چي له راغه شي، زره مي بنه شي

غزل

توليري چي له ځمکي نه کراره بنائيس—تونه
له کليو نه، له غرونو نه، له بناړه بنائيس—تونه

خواره به ځانگي وانگي شي په ډېرو خزان زرونو
که پاتي شي تر تا پوري بهاره بنائيس—ستونه
خپل ځس ورته غم دی لکه ستا د گلو ځانگي
په ملا مات دي د غم له درانه باره بنائيس—ستونه
ساتلي دلته ډېرو له حالاتو دي حجاب کي
ساتلي دلته ډېرو دي له ډاره بنائيس—تونه
په مينه تېرو وي په زړه څريکه، څريکه درد
په زړه کي ساتو ستا په څپر پر هاره بنائيس—تونه
سېزلي يي نازک مخ—ونه تکه—نده غرمو و
سپړو گردو وهلي و غباره بنائيس—تونه
را پرېوتل په زړه اړه، اړه اندام، اندام شول
دا ستا قد او قامت په څپر چناره بنائيس—تونه

هر وختي پسي زړه خورمه، هر وخت پسي ځوريزم
ياديري مي کوچي—يه سپينه ياره بنائيس—تونه

سپين کوچي

غزل

چي خواږه يې را کاته رانه اوس هېر دى
هغه څه نومیده، څه رانه اوس هېر دى

هغه زه چې جل وهلى پسې ورک وم
هغه ژوند لکه اوبه رانه اوس هېر دى
ما ډېره سرته کېښوده ویده شوم
خوب د مور په زنگانه رانه اوس هېر دى
ستا نامه ورباندې لیک ده، دا يې نښه
رانه ورک شو چېرته زړه رانه اوس هېر دى

ستارمه، رمه يادو سره کوچيه
بنار کې ورک يم، راغه رانه اوس هېر دى
سپين کوچي

غزل

اوس په غمونو او دردونو کې پاڅه دي زړونه
دومره غمو سره چې نه چوي کنه، بنه دي زړونه

هغسې ناز دي اوس پر مونږه باندې بنکلي نکري
هغسې اوس د محبت کيسه کې نه دي زړونه

څوک به يې قدر خامخا لکه زرگر پيژني
اوبو راوري په غميو کې له غره دي زړونه

مونږه په نوي ياران، په زړه کې تيگه ايښي
چې مو زړې ياري خورلي بيلتانه دي زړونه

کوچې چې لاس په سينه ږدي د درد خبرې سره
بيا يې بيل شوي خامخا د زړه له زړه دي زړونه

چې په وړه خبر د چا سترگو کې اوبنکې راشي
کوچيه پوی شه چې ددې خلکو اوبه دي زړونه

سپين کوچی

غزل

پلونه دي رنگ شول، اوس يي خان سره ساتمه خاوري
ستا په نوم گل کرم، تري لاندې خورومه خاوري

بلا موده کيږي، ستا نوم په گوته ليکمه پري
بلا موده کيږي، بيا بيرته وړانومه خاوري
زه چي د چاله شهادت خبر شم، شکر باسم
زه هغه نه يم، په سر چي بادومه خاوري
ته جوړوه په ارمانونو - مي کوچني قبرونه
لکه ماشوم زه به لمنه کي راوړمه خاوري
بيا به کوچنيان نه شو، چي ته راته کلا جوړوي؟
!زه کاغذي موټر کي، بيا درچلومه خاوري؟
خاوري به گل شي د راتلونکي ژوند مي، خواني هيلي
!چي د سرک کندو کي ټوله ورځ شيندمه خاوري
ته به ترڅو پوري مزلونه په غبار کي کوي؟
زه به ترڅو، ستا له سپين مخ نه، پاکومه خاوري؟

هومره دي مينه د يارانو زړه ته لاري کوي
خومره چي ستا په نوم کوچيه اړومه خاوري!!!

سپين کوچي

غزل

دند؛ سترگو ته مې بيا شوي څنگه ځير بلا دې واخلم
چې گوري پکې بيا د چا تصوير بلا دې واخلم

زما ياران به خامخا لري دا دوه صفته
په سترگو کې خندا، زرگي کې وير بلا دې واخلم

ته وايه کنه سل ځلي چې هيڅ خبره نشته
پر مخ دې شته د غم بلا تاثير بلا دې واخلم

پام ونکړې گيـله د ستري ژوند له ستري عُمر
اشنا دا فيصلې دي د تقدير بلا دې واخلم

ته مه رپوه صبر شه چې سترگو کې دې لولم
کړې، وړې سري کړنې د شوگير بلا دې واخلم

په ژوند کې و هـماغه دور خور د کوچنيوالي
چې ته به شوې پاچاه دې وزير بلا دې واخلم

شي خوښ به دې کنه، بس يو ساده شان مسلمان دې
کوچي نه مريدان لري نه پـير بلا دې واخلم

سپين کوچی

غزل

چې شپه به شوه، يواځې به پر لاره چيرته نه تلم
چې ورځ به شوه، د خپل سيوري له ډاره چيرته نه تلم

چې شپه به شوه، د زړه د پر هرو څړيکو به وټين کړم
چې ورځ به شوه، د چالا له انتظاره چيرته نه تلم
د ورځې به مې لمر ته خورول د زړه زخمونه
د شپې به د رڼو ستورو له شماره چيرته نه تلم
سهار به مې اورې تر جنازو لاندې کړې شوي
ماښام به د چور لکو له بمباره چيرته نه تلم
نور غلې د نړۍ له شوره لري چيرته ورک وي
څه وخت و، د مستۍ او شور له بناړه چيرته نه تلم
اوس اخلم هر قدم د زړه په زور لکه رنځور
ماشوم چې وم، په منډه وم، کراره چيرته نه تلم
دمه د خپل قامت سيوري ته سرو غرمو کي نه شوم
يو وخت به دې شين سيوري نه، چيناره چيرته نه تلم

!! خواږه، خواږه همزولي رب راکړي وه، څه وخت و

يواځې به کوچيه سپينه ياره چيرته نه تلم

سپين کوچی

غزل

هر چا، چې به مې سترگو ته کاته په بېلتانه کې
پر ما به يې زړگی سم سوځیده په بېلتانه کې

د چا له هغه سخت زړه نه، خبر يې او که نه يې؟
اخر شو هم، هغه کانی اوبه په بېلتانه کې

ستا بد به مې حساب هم د ژوند بنکلی خاطره کړه
کتار چې به مې مخ ته کرل ستا بڼه په بېلتانه کې

پر نوک به يې د زړه دروازه، غلې را ټک، ټک کړه
يادونه به دې نيمه شپه راتله په بېلتانه کې

ويل مې؛ دا به چېرته د غم دومره بار اوچت کړي
باور مې دومره نه و په خپل زړه په بېلتانه کې

پام! مه وچوه سترگې، د خور درد پکې يو کيف دی
په اوبنکو لامده بڼه بنکاري لېمه په بېلتانه کې

اشنايه! زه د دومره سختو نه يمه چې څومره
کوچيه ځوانيمرگه لکه ته په بېلتانه کې

سپين کوچی

غزل

راته بناغلي، راته گـران، راته درانه دي ياران
لكه شـكره، لـكه شات راته خواره دي ياران

بناكاره يو بل ته په خـندا ور غاړه ووخي خو نور
لكه زما په خـبر غـمونو كي پاخه دي ياران

زه خو غـربت سره ياري باندي منلي وم دوى
چي ياراني ته مي اوس ولي زره نا زره دي ياران؟

په خوشالي كي يي خوك قدر باندي نه پوهيري
خو اشنا ومنه چي بده ورخ كي بنه دي ياران

پخپله گرم نه دي، حالاتو دي شيـندلي سره
مانـيـجن كـري له يو بـله، بيلتانه دي ياران

خوك چي ضمير لري؛ حالات يي د زره ويني زيبيني
خوك چي احساس لري؛ تول سر په زنگانه دي ياران

سپينه کوچيه! دا خو شـته، منخ كي خبري راخي
سپينه کوچيه! لكه غـري، د كاله دي ياران

غزل

ستا په خدا کي څو اخستيو تصويرونو پروڼ
بيا ژرولی يم — ه خدايگو ستا يادونو پروڼ

د مخه بني ځای ته دې راشمه، رامنډه کړې ته
راته را غاړه ويس — تي بيا سترو خيالونو پروڼ

ستا انتظ — ار څوک ارمانجنه شوه د بل ناوکی
چا ورته کيښ — ودي نکريزي په لاسونو پروڼ

څ — نکه يې نن له ياده وباسم او هېر يې کړمه
س — تا د تنک — يو ځوانيمرگو ارمانونو پروڼ

بيا بدرگه نه ک — رمه چا تر نيمي لاري پورې
شومه را س — تون پر ځنگېدلو قدمونو پروڼ

نه مې ته څنگ کي وي او نه راسره سيوری و ځپل
وخورم، و — ورم يواځې ماښامونو پروڼ

چا زمزمه کړل، زه ي — ي هم په ژړا واخيستمه
سپينه کوچيه س — تا د غم او درد؛ شعرونو پروڼ

غزل

ســــتا غم سره، پوره لانه دی، کال د یارانې
ویلی چاته نه شم، خُکه حال د یارانې

زه دومره د خپل درد کیسه، له چا پته ساتم چې
زه نه وچوم سترگې، په دستمال د یارانې

په تامې پیــــرزو نه شي، خپل قاتل سره یاري
الله خو دي زر راولــــه ، زوال د یارانې

چې بڼه پیر چا وژلي یو، هغوی بڼه لمانځل کیري
هم دلته، او هم هلته، په مډال د یارانې

مور پریرده چې له گل، گل پر هرونو نه، خوند اخلو
یو ورځ به رب ته وړاندې کړو، مثال د یارانې

ای! یاد مو شي که نه یارانو، فکر ته مو پام دی؟!
ای! خومــــره خوندور به و، جنجال د یارانې

کوچیه خوانیــــمرگه! کله ورک شي، پسې ورک
بلا مــــوده دي نه راځي، احوال د یارانې

سپین کوچی

غزل

د مرگ او ژوند تر مینځه وه را گېره هغه ورځ
آخ شکر چي په خیر سره شوه تېره هغه ورځ

د مرگ له سرو منگولو يې خلاص کړی و گریوان
!یه وخته! ستا به یاده وي، که هېره هغه ورځ...؟

په تریو تندي مي ستا د یاد سلام واخیستو ځکه
د غم لښکر مي زړه نه و چا پېره هغه ورځ

آخ! کله به مي راشي په مالت هغه شپې
چې زړه کي د چانه وي، له چا وېره هغه ورځ

د رب د میلستیا د خورو هم عجیبه کیف وي
خورلي چې روژه وي چا په هېره هغه ورځ

پوره شه پکې ستا او د یارانو ار مانونه
کوچیه! یادوي چې هر وخت دېره هغه ورځ

سپین کوچی

غزل

له ځان سره به کړې، د گوتو شمار لکه یو څوک
وهي به دې یو ورځ، د چا ازار لکه یو څوک

د ژوند په بنایستو-نو او رنگونو زړه ورنکړې
له ژونده به دې زړه تهور شي، کرار لکه یو څوک

یو څوک راته مسکې شي، پینه نیولی شي او راکړې
پرمخ مې د پستې څپېرې وار، لکه یو څوک

ملگرو! افرین شه،- چې لا نه لیونی کیري !!
په زړه وړي د بلا غمونو بار، لکه یو څوک

ترڅنگ، که دې تیریري بی سلامه، پام یې نه وي
کوچی دی، د ژوند ستونزو کې ایسار، لکه یو څوک

سپین کوچی

غزل

دا د کومي گناه تور په مسلمانان دی؟

چي وحشت اخيستی زور په مسلمانان دی

بيا يي چپرته د ژوند بار په سر اخيستی؟

چي تنگ شوی کلی، کور په مسلمانان دی

د نړۍ زړه يي په وينو وینو - نه يخيږي

دا د چا د وينو پور په مسلمانان دی؟

د وحشت د نوي باب خونړی راج بيا

له برما پس د ايغور په مسلمانان دی

په خپل ځان يي هم څوک نه پريږدي ژرا ته

له هر خوا چغې او شور په مسلمانان دی

خامخ ابي د درد څړيکي زړه ته رسي

دردېدلی چي کوم ورور په مسلمانان دی

هغه شان بيا پورته نه شو له مودو نه

د خپل بخت ځلی نسکور په مسلمانان دی

که غريب دی، که خفه دی، که ټوک، ټوک خو

د کوچي زرگی ټکور په مسلمانان دی

سپين کوچی

غزل

چېرته لري تللی یې ، موده وشوه چې نه راځي
زه درپسي درشمه که نه ، ووايه ته راځي

ستا خو په سینه کې کانی زړه و، چېرته لار وي چې
بېرته اوبنګې سترګې او په زړه اوبه، اوبه راځي
څنگه د چا ياده ، خیر خو دی، وخت دې بدل نه دی؟
مخکې به ما بنام راتللي ، اوس په لمر خاته راځي
ولي زړه مینه راسره هغسې نه پالي؟
ولي مي اوس خیال ته د چا خیاله زړه نا زړه راځي
بیا به مې په هیلو را پرېوتې دېوالونه وي
!بیا به مې د زړه دکنډر ، وړان کلي ته څه راځي؟
وه زما د شعر بنسټ پېری دا دې ونه ویل!
ته له کوم مالت، له کوم تیر، له کوم کاله راځي؟؟؟
څومره مې چې ته له پامه غورځوي او بد دې شم
هومره مې بس ته مغرور اشنا له پامه بڼه راځي

شین له خندا سپین کوچیه لار شي، خو ما بنام بېرته
بیا ځولی، ځولی ستړی، ستومانه له راغه راځي

سپین کوچی

غزل

روژي غوندي په خوور مخ کي تاثير لري جانان
شعور لــــري، احساس لري، ضمير لري جانان
دا خاندي چي، دا وخت ته خپل حان کم نه را ولي
کنه والله چي زړه کــــي بلا وير لري جانا
په حُسن کي پاچا دی، خو حان تيت بولي تــــر ټولو
خوینو کــــي دا يو خوی د فقير لري جانان
قسمت مــــي له ازل نه ويښي شپي راته راوري
سوغات چي راته سترگو کــــي شوگير لري جان
سپورمی سره خپل راز د ويښو شپو ساتي خو بيا هم
د لــــر په خپر له ستورو بيل مسير لري جانان
په شونډو يي خوــــوره ، وره مُسکا سپينه کوچيه
خو سترگو کــــي د زړه د درد، تــــصوير لري جانان
سپين کوچی

غزل

دلته اوس نه ودريري، چا سره په لاره خـلک
دلته ويريري اوس د خپل سيوري له پاره خلک

د چا نادودو ته، تر څو به دا دليل، تراشو چي
خير دى ناپويه دي، او پوى به شي کراره خلک؟

دلته غـونډارو باندي سيورى د ژونديو ولي
خو بيا ويريري د قبرونو لـه ازاره خلک

دلته د ورځي، لکه شـپه، خلک خوبونه کوي
او د شپي وينس، لکه د ورځي، تر سهاره خلک

دلته بـه خپل، ځوانـيمرگي ارمان ته، خپله ژاري
دلته کيسه کي د چا نه دي، سپينه يـاره خلک

سپين کوچی

خوک يي چي دسمال له کلي وباسي

خان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خلک دي دا مال له کلي وباسي

اي غرېته زه خو دي پردېس کر مه

تا دي ذلـجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـري له خپل دره

ما دي کليوال له کـلي وباسي

يو خل دي لاسونه په ما واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وباسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

غزل

محبت ته مــــي اشنا له وسه کيڙي
غاڙه راکړه که دې تــــا له وسه کيڙي

د مرغانو د ستايلو وسي نــــه يم
خو نيولو ته مي بيــــا له وسه کيڙي

چي ټکر خوري د پښتون له تندي سره
دغه څه رنگ د دنيا له وسه کيڙي

په غربت کي چي پيزوان غواړي د زرو
راته ووايه زما له وسه کيــــڙي

ته چي هر خای يی خوښي دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيــــڙي

چي دستا غوندي کور پريڙی مسافر شي
اي! [ضيواله] دا د چــــا له وسه کيڙي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

ستا خپگان او نوی کال درپسي مرمه
ته مي وگوره لږ حال درپسي مرمه

ياره نه کيږي بي تا زندگي نه شي
ياره داسي مي ده خيال درپسي مرمه

زه غيرت يمه نيولی زنگ چي نه وام
ته هم نه کوي مسکال درپسي مرمه

يا به مرمه د ستاسو په درشل کي
يا به يم په هسپتال درپسي مرمه

زما مری به بيا دروري سرحوضي ته
بيا مي وکړه استقبال درپسي مرمه

کليوال دي چي زما په نامه بولي
ټول خبر دي چي ضيوال درپسي مرمه

ثنا ضيوال، دمام 2017/3/21

زه به نه يم خو شـعرونه به مي لولي
دا لـيـكـلـي ديوانونه به مي لولي

زما يارانو به غمجن داستان پري گل وي
د خـر قبر بـير اغـونه بـه مي لولي

که دې پير شومه نو بيا به هم شـکـي يـي
درته جوړ تول تعويد ونه به مي لولي

ما به تاته وي ليکـلـي په کاغذ کي
په زرهاؤ ارمانونه به مي لولي

ستا بنو به پري ليکلی ضيوال جان وي
د سيني په سر داغونه به مي لولي

(ضيوال)

دمام 2016/3/23

په کلونو غاړه ږدم مسافرې ته
اوبنکې مه تویوه ځم مسافرې ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ ته؟
غریبې ده کور پرېږدم مسافرې ته

جمع کړې مې په کور کې نه راتللي
ډنډې ډنډې اوبنکې وړم مسافرې ته

سم قیامت و آه صحنې په ما جانانه
زه چې کله درنه تلم مسافرې ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبې ده
گرانه کله به شم تم مسافرې ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبر وي
ای ملگرو چې راحم مسافرې ته

دمام 2016/5/22

کجل په سترگو پوړي گنډ په سينه
بيا مې چې گراني کړي درلنډ په سينه

خدايه ته پخ کړي د جنگونو تـُـبري
چې بيا پښتون نه کړي برغونډ په سينه

ستا د سيني د باغ ميوه نه خورمه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په سينه

له پکتیکا به دې جانانـــــــــــــــــه بيايم
سيل به کاوو د مـــــــــــــــــلاگنډ په سينه

د ضيوال دې سپيره عادت ته گورئ
هر څه ترې پاتې وي' وي رنډ په سينه

دمام 2016/6/20

غزل

نه کړي پرې اټر دا دي قلم غزل
يار ته به لیکم د زړه په دم غزل

ای شاعره یاره یو خو ووايه
گوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

یاد دي زما زړه په خپگان وایوي
یاد دي په ما ولیکي ډیر سم غزل

ما ساده د یار لیدو ته ورولیئ
نغدي رانه واخلي چي راحم غزل

مه یي لوله بیا به دي غمجنه کړي
گر مه یي پخپله بولي گرم غزل

پاتي رانه کلی وطن کور کړلو
حکه ضیوال لیکم په صنم غزل

ثنا ضیوال ، دمام 2017/4/8

غزل

تاته انتـ ظار به يمه ټول عمر

ياره په دي لار به يمه ټول عمر

خدايه که گنھا وي د جانان مينه

خدايه گنھگار به يمه ټول عمر

بنکلو دا سوچ مه کړی چي بوډا شومه

ستاسو طلبگار به يمه ټول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـنا

تاته په چغار به يمه ټول عمر

ستا د محبت په مدرسه کي جان

بوخت په استغفار به يمه ټول عمر

تا لـه ما ضيواله سترگي وړوي

دربدر او خوار به يمه ټول عمر

ثنا ضيوال، دمام 2107/3/24

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکه — ووه زر اوبه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديگر اوبه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وځي — ښي
وي تر روح افزا هم خوندوري د گودر اوبه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړگي — اوبه دماغ اوبه ځيگر اوبه

ما به په فيسبوک کي ستا تصوير کاتو خو نه به و
خلکو به غوښتلي — نلکيو په سفر اوبه

چا درته مينځلي ده په منډه کي — په بر گودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله له څادر اوبه

پاکستان پښتو

2018

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوي فنکاره ورکه
دا ته نو چـيرته يې لږ راشه انتظاره ورکه

بیرغ په لاس کـي يم، د ډزو تماشي ته ولاړ
سترگي مې نشته او له مانه ده هينداره ورکه

ما پسي لاس نه وو او خلکو رانه غوښتي گوتي
ما پسي لاس نه وو او ته هم وی چيناره ورکه

يقين ته وکړه! ما يې نښي وي، پوره کال ساتلي
يقين دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسي لاړ شي او ماښام شي بيا يواځې راشي
ارمانه! څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه

نصير(آرمان)

غزل

استا له فکر څخه هېر يم، عزرائيله

!زه له خپله سره تېر يم، عزرائيله

په تا دومره باور نه لرم چې راشي

!د ورک شوي روح په څېر يم، عزرائيله

په ژوندي تصوير مې سمې کاني وکړه

!له تش ځان نه را چارېپر يم، عزرائيله

!په يو داسې ځای کې اوسمه چې اففف

!په هر لوري تېر او بېر يم، عزرائيله

زهر پاشو ته يې زهر دي ساتلي

د ارمان! نيمگړی شپږ يم عزرائيله

نصير (ارمان)

غزل

خُن په خُن و هم ولي؟

خلك قتلوم ولي؟

اي! تصويره دا څنگه

ژبه درته خورم ولي؟

زړه! په بلا واويښتي

داسي دي زيبينم ولي؟

واي، ژړا عادت مي شوه

سترگي خوروم ولي؟

زه دي بڼه شيندلي وم

تا راتولوم ولي؟

هیلو ته مي اور ورکړ

يو (ارمان) ساتم ولي؟

نصير(ارمان)

غزل

مرگه بی مودی در غاری و حمه

راشه که راحی در غاری و حمه

خپل قسمت ته ځنگه سزا ورکړمه؟

دی می اندیشنی در غاری و حمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوي

بڼه شو بی وعدې در غاری و حمه

بیا می له تصویر نه سترگی ولویدی

مړ شومه خوږې در غاری و حمه

ای! ارمانه! ته چې په دې لاره تلي

ما به تل لیدې در غاری و حمه

نصیر ارمان

غزل

زمـور نارې له سمي غره وځي
رشتوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کافر حسن کافره مسکا
د ميني زور مې له پرهره وځي

په رينه ورځ باندي ماښام راشي
چې مسافر د کور له وره وځي

ستا دديوال سيوري ته سيخ درشمه
د بل چا کور مې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بيا جوړ کړه غزل
کنه! نو تـــــــوري له هنره وځي

په روح مې لاس کيږده او دا ووايه
چې زما ساه د چا نه بره وځي؟

په دې دوه مخي ملگرتيا ارمانه
د چا له خولي څنگه خبره وځي؟

نصیر (آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوټه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړې دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شن شنی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پانه سرچپه ده او شرنګا د وره ده

ځان مې خوریرې زه له خپله درده نه یم خبر
د دروازی مې اندېشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې اېښی دی په څنگ کې او ریا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

غزل

تل ناکام ژوندون کومه په دې ښار کې
توپک ځان سره ساتمه په دې ښار کې
زندگي راته د مرگ دعوت راواستاو
ځکه پټ پټ پسخیدمه په دې ښار کې
د یو چا لپاره لس مـړي کـومـه
د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کې
ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـبري
په دروغو شرمیدمه په دې ښار کې
زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـوله
شاعري په تا صنمه په دې ښار کې
چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کړم
داسي خلکو لویومه په دې ښار کې
نصیر(ارمان)

تا پسي تڙي شم او تا پسي اوبه شيندمه

دنيا دي رنگه شي دنيا پسي اوبه شيندمه

د محبت په سترگو بيا هوا ڪري خاوري خوري

محبت خور دي په هوا پسي اوبه شيندمه

له هغه ڪوره د يتيم بچي زگيروي راووزي

حڪه ڪوڙه ڪي نن هر چا پسي اوبه شيندمه

هجران يي بنه وو اوس وصال ته به ملا ترمه

تعبير د خوب وو چي ايلي پسي اوبه شيندمه

په مور فتوا ورڪري ارمانه! خان ته هيڃ نه وايي

په ملا اور بل وي ملا پسي اوبه شيندمه

نصير(ارمان)

غزل

زما د سترگو دا رڼا دې مانه څوک نه اخلي
ماته دې مرگ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي
زه چې وم تېرې تا په لپو کې اوبه راکوی
مورکی دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نه اخلي
ژوند نا کرار دی نصیحت د ناصیح هر وخت اورم
په لیلارند شمه چې دا دې مانه څوک نه اخلي
زه دې ژریرمه خو ستا خوشحالی زیاته شه ده
زه دې ژریرم ستا خندا دې مانه څوک نه اخلي
د زړه په سر مې د غزل تڼاکي بیا وچاودي
ارمانه! خلک د دنیا دې مانه څوک نه اخلي
نصیر(ارمان)

غزل

په ځان مين يــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کي چيغه کړم له ډاره په ما څه شوي دي؟

.سودايي شوی يم په خپل گريوان مي کړبڼی باسم
ورته معلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويل ته چيرته يې
زړه می تالی خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چي تا تيکری وچاوو چيغه دي په زوره وکړه
شه څه مطلب دي وو له څاره په ما څه شوی دي؟

ذکي دا وخت به ورته وايي بيا دهـيڅ نه ژاري
څه ته را درومي تر مزاره په تا څه شوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

دانتظار شیبی به ما نور خوروي لکه ته
مابه نور خان ته گرځوي او مابه خوري لکه ته

!!په بازارونو تر هماغه خای راغلی یمه
چی څوک به داسي انځورونه خرڅوي لکه ته

له دې هنر سره هم پاتي راغلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هر سړی څوک رسموي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي گزران دي کوي
شه کاروبار ده دشیپي ستوري شماروي لکه ته

نوروزخان(ذکي)

خه خبر ده! اوازونه راپسي دي

دچا چيغي دي اهونه راپسي دي

تورشپه ده او وحشي شانتي سيلی ده

له شا تور تور نقابونه راپسي دي

د بدرنگي زماني له هره کونجه

د اورونو خنځيرونه راپسي دي

زما کارونه دي اوستا هغه هنر ده

دا له شا چي کاروانونه راپسي دي

د ادکي موري چيغي را رسيره

د وحشيانو کتارونه راپسي دي

وا! ذکي لکه بي خوکه خوک ولاړ ده

غريب نيولی دی غبرونه راپسي دي

نوروز خان (ذکي)

د چا زما د چا په وینو سره لاسونه
داسی حالاتو راته ایشي دي به خوله لاسونه
د اسلامیت او افغانیت نه، بغاوت ده کنه
چي مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت يي داسي خور ده ژوند ته تمناه نه کوي
هر چا نيولي دي په خپله مقبره لاسونه

د پښتني پيغلي په دي بيوسي وژريدم
اه!! رسم کړي وو د کور په دروازه لاسونه

د جنگ اورجنه لمن ټوله کړی او سوال مو واخلي
له پلوو سره دي ليک په ديواله لاسونه

له تندي مر شه نکي لمونځ ورباندي هم مه کوه
دي سمندر کي يي مينځل په وینو سره لاسونه

نوروزخان(نکي)

غزل

تا لېدلی دې وړې د ژړیدو درد؟
هره شپه زه تیروم د زړه بـنو درد

حافظې نه مې وتلې خو شعرونه
خدای دې نه وینې په چا د اولادو درد

مور که درد لرو ایپنه یې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلـو ددغو آیبنو درد

دا بېلتون هم جهنم ده خو په ژوند کې
قیامت دې په و الله د بېلیـدو درد

اوبنکې مه پتو پوهیږم چې خـپه یې
راته بنکاري دې نـازکې په لیمو درد

اوس له اوبنکو او غمو سره عادت یم
خـان ته اخلمه اتله په پیسو درد

نصیراتل

غزل

په رسم شوي انځور ځان ته تسلي وركوم
دې تنهائي ته څومره زور په تنهائي وركوم
ياد دې وړوكي را زلمی شو زما د زړه په كور كې
رانه دې نه ځي اوس زه مینه د بچي وركوم
څو كاغذونه مې راوستي په خبـرو باندي
څو كاغذونو ته لا اوس هم زندگي وركوم
د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه كې اوسـي
زه يو پردې ته د خپل كور زمواري وركوم
اتله غواړم يي له خـداي نه اوس په هر لمانځه كې
كه زما نه شوه خپله سـاه نو سمدستي وركوم

نصير اتل

غزل

آلتلي اروا راغله دوباره د خُـان سايي ته
چي خهـره د تللي كس مي مخامخ شوله خهـري ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لــــهـزه ده
خپل معصوم نظر مي تت شو په كتو د دروازي ته

انتظار نه ستا ديداد نه او بل زور د تنهــــايي نه
اخيري سلگي مي راوري دغه خُـاي د مخه بني ته

چي دي وخت و نه را تللي نه دي غوښتم آي مغروري
اوس نو ژاړه بڼه په چيغو زما پاتي نښانــــي ته

نن مي وكتل باران ته خو وعدي مي دي په زړه شوي
وخ مارغان مي كرل د ننه بيا اتله پنــــجـري ته

نصير اتل

غزل

د تـt

د زړه تنگون، یوازیتوب او خاموشي اوف توبه
بیا را تازه دې کړل بارانه د فطرت دردونه

عشق کې ناکام شوم دوزخې شوم گنهگار شومه زه
راته را ویندول ستا یاد د قیامت دردونه

دا چې مې وینې په خندا کې نو دا داسې نه ده
په اندرون کې زما شته د خپل قسمت دردونه

نن مې په پک زړه ورتنه وویل اتله داسې
ته راکوه زه دې ساتم په زمانت دردونه

نصیراتل

غزل

بي ساه وجود نه مي مزه واخپسته
هېر شوي کس زما نامه واخپسته

ما ويل ستا ياد رانه خپه لار نه شي
په بپوسي کي مي دپوه واخپسته

د تنهائي نه به پري خان ساتمه
په خاموشي مي آيپنه واخپسته

د زندگي په انتها کي يمه
تانه چي لږ مي فاصيله واخپسته

اتله خومره به مي ودردوي
د بيا راتلو مي تري وعده واخپسته

نصير اتل

غزل

بیا به دې حُان نه هم گیلې راځي، خو زه به نه یم
اوبسکې په مخ به دې دوه درې راځي، خو زه به نه یم

د بیلتا نه لــــه درده ما چري خندا ونه کړه
ژونده په تا کې به مـزې راځي، خو زه به نه یم

ستا په شتوالې کې داستا نه شوم خو وروسته به آي
ستا په شان ډېرې قواري راځي، خو زه به نه یم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خپل حُان نه کوي
د هو خُواب چې د هغې راځي، خو زه به نه یم

اتله شپه به وي ډېوه به وي باران به هم وي
ژوند کې به دغسي صحنې راځي، خو زه به نه یم

نصیراتل

غزل

يخه يخني ستا دتودي غييري ارمان راسره
تنهايي ونه شوه روان مي کړو خپل خان راسره

د نفرت حد دي په په والله چي زه به څه ووايم
دوه دري قدمه په لار نه ځي مسلمان راسره

وايه نو څنگه به خوشحال په زندگي کي يمه
چي وي دژوند هره لهزه کي هر شي وران راسره

په زړه مي لاس ونيسم بڼه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چي شي جانان راسره

يه د ډاکټري ياده څومره زورور يي په خدای
زه چي ژريرمه ژړا کوي اسمان راسره

نصير اتل

غزل

داچي ستا ياد گرځوم له ډيره وخته
زه يو غر په اوږو ورم له ډيره وخته

ستا بنو نه جوړه شوي هغه ستنه
په پرهر کي ماتوم له ډيره وخته

د خپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زارۍ ورتنه کوم له ډيره وخته

اخير هم مي دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چي غلي ژرېدم له ډيره وخته

آييني سره اتله گرځيدمه
تنهائي نه پتيدم له ډيره وخته

نصير اتل

غزل

د تنهائي احساس مي خوري لکه لرم لگيادي
دا يو سري د څه مودي نه په ځم ځم لگيادي

د ژوندانه تمثیل نور نه شم کواي نه يي کوم
لابه تر څو وایم چي وخت راسره سم لگيادي

د زندگي په اميدونو مي اوښتي خوري
له بلي خوا مي بربادي کي داستا غم لگيادي

خدایه ج داستا د بندگي د غافلي له وجهي
ديو آدم په بندگي کي بل آدم لگيادي

دا دکافرو يادو جبر دي نصير اتله
پر له پسي چي مي باران په مخ د، نم لگيادي

نصير اتل

غزل

داچې ستا یاد گرځوم له ډیره وخته
زه یو غر په اوږو ورم له ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شوي هغه ستته
په پرهر کې ماتوم له ډیره وخته

د خپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زاری ورته کوم له ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چې غلی ژریدم له ډیره وخته

آیښي سره اتله گرځیدمه
تنهایی نه پتیدم له ډیره وخته

نصیراتل

غزل

اوس مي زړه ستا په يادو باندي خوشحال وي
هر ماشوم په غوبارو باندي خوشحال وي

دلته خلک د بل چاڅنگ ته کينی نه
دلته خلک په ځانو باندي خوشحال وي

داچي اوس راته په چوف چوف باندي سر دي
بس همدی مي ژریدو باندي خوشحال وي

ولي زه به ستا غمو سره خدا کړم؟؟؟
ليونې په ځنځيرو باندي خوشحال وي؟

له مودو پس يم راغلی راته گوره
تري شوي په اوبو باندي خوشحال وي

د اتل خو مې همدا بېغوري وژني
چې په خپلو اسويلو باندي خوشحال وي

نصير(اتل)

غزل

ساه مـي په وجود کي گيره شوي ده
بنـکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
گـوره چي خدا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـمـه
گوري چي خواني مي تيره شوي ده

ته چي راسره وي هلته بنـه وه خو
اوس دا زندگي مي سپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا په نوم يې ږدم
راشـه هغه پانه بيره شوي ده

نصير اتل

غزل

زه تاته ڪر م دعا، ته دعاماته ڪر ه نازڪي
روڙه ده، سوال قبليڙي لاس هواته ڪر ه نازڪي
دخدای دمهربان اومحترم ذات له درباره
زاري دامن تولي پينتونخواته ڪر ه نازڪي
سيالي ضرور گتم خو؛ گوره داکارته هم وڪر ه
تپه دملالی راپسي شاته ڪر ه نازڪي
اي! تاله دي حا ضير متکلم سري نه، نه ده
مکتب او مدرسه دي ترينه پاته ڪر ه نازڪي
اي! تاسوخوانان په خوشا ليو بد رگه ڪر
وخ! ما په تر مو اوبنکو روڙه ماته ڪر ه نازڪي
يوچارته قيصه دل يوني فيضان ڪوله
سلگی به بي ورو، ورو، ورسره زياته ڪر ه نازڪي

گلبدین (فیضان)

غزل

دومره بنايسته يې چې هيڅ نه لري مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــــــــــاتې، اخ دکلي کليوال ماښامه
يو خواروژه، بله گرمي بل خواته بڼه پوهېږي
هله ژر راشه يم اوبنـــــــــــــــــتي په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغه لږ سره، هاغه دوينو پټي
بيانوي دزیندې شـــــــــــــــــوي منصور حال ماښامه
شکر، ډاډه شومه دعطرو بوی کوڅه کي لار و
شکر راوري ستا دراتلو زيری شمال ماښامه
هغه ملنگ و، که فيضـــــــــــــــــان و، ومي نه پيژانده
ولي؟ زما دنظر مخ ته شوي ديـــــــــــــــــوال ماښامه

گلبدین(فیضان)

غزل

رسمومه انخورگره انخورگره انخورونه
شروع کړي مـي له سره انخورونه
بلا اوبنکي تويول ورتـه لازم وي
بلا درد لري اکثره انخورونـه
ديوچا په تلاش دارتـه يو ختلـي
اوس مو خاخي له پرهره انخورونـه
دنبنترو په شملويي سينگار شـوي
بنکلوم دي سليمان غره انـخورونه
لږپه تلو تلو کي زما په طرف گوره
درنه بـاسم مسافره انخورونه
پوري څوکي ته شپونکي فيضان ختلي
رسموي له مازديگره انخورونه

گلبدین (فیضان)

غزل

مړه پريږ ده دی دي هم راباندي پوه شي
پروانه کړي چې ټول سم راباندپوه شي
بيامي نه چي پري بيالږه گوزاره کړي
کله کله دي چې غم راباندي پوه شي
مه څيرم يي، مه څيرم يي، مه څيرم يي
څيري بنه دی چې ټول چم راباندي پوه شي
ترهغو راتـــه په سپکو سپوروسروي
چي مي وکړي سترگي نم راباندي پوه شي
وخ دکلي ماشومان راپـــسي گوري
وخ له کلي چي راحم راباندي پوه شي
واه! فيضانه داســـتاد راباندي شک دی
چي د ف توري ليکم راباندي پوه شي
گلبدین (فيضان)

غزل

نورچاته نه بنایمه لوی اوهم وارِه دردونه
همداسي پت بڼه دي زماذخمي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشي په ما مړه دردونه
وخ خدایه بیا دکــــلي هاغه هدیره کي تېرشوم
وخ خدایه بــــیایي په ماراوستل زړه دردونه
یومسافر غریبي مورته په غریب غریب کي وایي
دســــفرپنــــوکی مې بندپه بند تړه دردونه
هله ژر ژر که، دفیضان په نوم دمگردی هلته
ترهــــآغه پوري غرني کلي دي وړه دردونه

گلبدین (فیضان)

غزل

څوک يې ددومره تپوس نشته چې داوولي ژاري
ددروازي ترشايوڅوک درپسي غلي ژاري
تا په دعاکي يــــادوي اوبياسلگي هم کوي
درپسي هرلمانځه کي هاغه نازولي ژاري
دکليوالي زړه دي دومره نرم شوی دی اوس
چي ماشومان هم ورته ستانامه اخلي ژاري
زموردنباردنجونو هيڅ خندانصیب کي نه ده
زموردنبارنجوني اکثرچي ماليدلي ژاري
هغه چي تير کال به يې دلته زمزمي کولي
هغه کوچي سبرکال دغره سرته ختلي ژاري
لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غواړي
واه، څه له درده ژاري واه، څومره سپېڅلي ژاري
اي! دادي څه کپڙي فيضانه دادکو م کلي ده
زمورن کوڅي ته څوک په تاپسي راغلي ژاري

گلبدین(فیضان)

غزل

په دغه بنارکي دهر چار اوسي پام شوی دې
اخ په نازک وجودمي حکم دا اعدام شوی دې
يو اعلان واورئ کلیوالو جنازې ته راشئ
زما دتولو آرمانو نو قتل عام شوی دې
دسپين غر څوکي ته ختلی يم نارې و همه
هله ژر راشئ دجنگو نو اختتام شوی دې
په نافهمی کي مي په زره باندي لوی جبرکړی
په نافهمی کي مي نظر په پوري بام شوی دې
په هغه کورکي دفيضان نامه ويل جرم دی
په هغه کورکي خو بندیز په دغه نام شوی دې

گلبدین(فيضان)

غزل

هیچا هم ونه کړ ددغي بیماری علاج
ولي هیڅ نه لري داوونکي اوسلگی علاج
دومره سپیڅلي مقدس مرض نیولی یمه
زما دسپېڅلي زخم نـــه لري نړی علاج
دافغانی خاوري یو دغه خصلت خوندراکوي
ژرپکي وشي دسرکـــشه ککړی علاج
هغې په تاپسي و زهر زورور څـــبڼلي
ځکه خو ونه شو دهاغي لېونی علاج
خپله دعاکوم اوخپله پري آمین وایمـــه
پام چې څوک ونه کړي زما دتنهایی علاج
دهرجومات له منارې ورته سلگی وهم نور
فیضانه نه راځي دقام دبېغوری علاج
گلبدین (فیضان)

غزل

خوب رانه لارشي تل کومه ستري ستري سلگي
ته نـور قبولي کره اي! خدایه زما کري سلگي
دایه شیبو شیبو بـاران او وهشتناکي تکی
دایو یتیم تر دغه خـدایه دي راوري سلگي
! ظالمه قـدر يي کوه هـسي يي مه بوله اي
درته به تندرشي یووخـت ددي زوی مري سلگي
یواعلان واورئ! اعلان واورئ! نوري هيخ ونه ويل
له مناري نه دجومات شوي نوري لوري سلگي
فیضانـه ستري مسافروم په آرمان شهـيد وم
چي راوتي مي دتا بوت لـه هري دري سلگي

گلبدین (فیضان)

غزل

نړۍ ته جنگ اعلانومه دقلم په څوکه
هېواده تا ابادومه دقلم په څوکه
دسپين غر څوکه باندي لوی افغانستا ن ليکمه
څنگ کي يې امن رسمو مه دقلم په څوکه
دشهيد پلا رهغه يتيم سلگو نېولی بچی
که خدای کول قرارومه دقلم په څوکه
داسلا مي نړۍ هماغه پخوانی جذبسه به
نړۍ ته بيا وربنکارومه دقلم په څوکه
بيا ونه کړې رقيبته پام داستعمار کوشش دي
داخلي خوله درماتومه دقلم په څوکه
فيضانته چرته که دسولي اختر دلته راشي
ستر گي به دواړه تورومه دقلم په څوکه

گلبدین (فیضان)

غزل

ما به لمنه کي راوري له پوري غره ډبري
درقيب سرته مي اوس ايښي دي پوره ډبري
دلته هواسره سيالي مورپه ډبرو کوي
لمونځ چي کوي هم راته ږدو په فڅادره ډبري
ستا لږوني اوس لږوني دي والله سم لږوني
که باورنه کوي رځه پسي شـماره ډبري
تاته مي نه ويل چي دلته دوباره مه رځه
منل دي نه و، اوس په سر سر باندي خوره ډبري
ز مور دکلي يوشاعر دي دفيضان په نامه
هره شپه ولي ز مور کورته په تياره ډبري

گلبدین (فيضان)

**Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**